

Arrest

nr. 265 051 van 7 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat DIN *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.N. (eerste verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Dezful en bent u Iraans staatsburger. U werd geboren als moslim, maar zowel u als uw familie praktiseerden niet echt. Op spiritueel vlak voelde u een leegte over uw bestaan. U worstelde met een depressie aangezien u het gevoel had dat u nergens terecht kon en altijd aangeleerd was geweest de islamitische God te vrezen, daardoor voelde u zich nooit op uw gemak. U heeft een zoon S.K. (...) (O.V. X) die zich enkele jaren geleden bekeerde tot het christendom en daardoor het land moest verlaten. Het feit dat uw zoon het land moest ontvluchten

wegens een bekering zorgde voor een nog grotere afkeer van de islam en u bleef overstuurd en verdrietig achter. Uw zoon sprak met u over het christendom via de telefoon en hij legde uit waarom Christus niet zou willen dat u verdriet had. Via de telefoon liet u blijken aan uw zoon hoe u en uw dochter P. (...) (O.V. X) worstelden met het vertrek van S. (...), de islamitische maatschappij en de pubertijd van P. (...). U sprak uw zoon aan over het moeilijke gedrag van uw dochter P. (...) en vroeg hem of hij niet met haar kon praten. Sindsdien belden zij ook vaker en langer en rond de jaarwisseling 1396-1397 (maart-april 2018) merkte u aan het gedrag van uw dochter dat hij ook tegen haar gepredikt had. Samen luisterden jullie naar redevoeringen op YouTube en bekeken jullie een film over het leven van Jezus Christus.

Toen u het christendom beter leerde kennen, via uw zoon in België, verdween die angst en voelde u zich minder depressief.

U bekeerde zich op 17.05.1397 (08.08.2018) toen u luisterde naar het programma van Bill Graham over hoe Jezus iedereen vergaf toen hij aan het kruis werd genageld en u begreep ook wat Jezus gedaan heeft voor de mensen. Op 15.04.1397 (06.07.2018) ging u voor de eerste keer mee met uw dochter naar de huiskerk. Op 06.07.1397 (28.09.2018) was uw dochter naar de huiskerk, maar u was wat later wegens een shift op het werk. Uw dochter P. (...) belde u plots om u te waarschuwen dat u niet naar de huiskerk mocht komen aangezien er mannen waren binnengevallen. Jullie spraken af in kokabstraat bij het vriendje van uw dochter. Daar vertrokken jullie richting uw nicht F. (...) in Karaj. Jullie verbleven daar enkele dagen en u bracht uw vader op de hoogte van de situatie waarop hij naar jullie huis ging om nog wat spullen op te halen. Daar zag hij dat jullie huis overhoop was gehaald en verschillende items verdwenen waren, waaronder Cd's, een flashdrive, een computer en een ingelijste foto van Christus. Jullie kwamen ook te weten dat de autoriteiten waren langs geweest op het werk van P. (...), op zoek naar haar.

Op 10.07.1397 (02.10.2018) verlieten jullie Iran met behulp van uw vader en een smokkelaar. U en uw dochter kwamen aan in België op 04.08.1397 (26.10.2018) waar jullie op 14.11.2018 een verzoek om internationale bescherming indienden.

U vreest voor uw leven omwille van uw bekering.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw melikaart, een kopie van uw shenasnameh, een kopie van uw huwelijksakte, een doopcertificaat, een brief van de pastoor van de kerk en foto's betreffende de kerk neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw dochter K.P. (...) (o.v. 8.187.198) verklaarde. In het kader van haar verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen vreest u voor uw leven omwille van uw bekering naar het christendom (CGVS, p. 20).

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U en uw moeder konden jullie bekering naar het christendom en de daardoor veroorzaakte problemen immers niet aannemelijk maken. Eerst en vooral stelt het CGVS vast dat jullie vaag en weinig diepgaand praten over het proces met betrekking tot jullie bekering. Zo verklaart u dat u voor uw bekering nooit kalm was en dat u dankzij uw bekering vrede en kalmte gevonden heeft (CGVS, p. 10). U slaagt er echter niet in deze onrust in uw leven voor uw bekering te concretiseren. Wanneer gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt vervalt u in algemeenheden als ‘islam is één en al rouw, huilen, oorlog en die maken dat je nooit vrolijk bent en je goed voelt’ (CGVS, p. 10). U verwijst naar de beperkingen en verplichtingen die u op school opgelegd kreeg en stelt dat u zich onder druk gezet voelde op school (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt waar die onrust vandaan kwam, antwoordt u dat het van de school komt en het beleid van de directie en hoe ze u onder druk zetten (CGVS, p. 12). Over uw eerste contact met het christendom vertelt u dat u eind 1396, begin 1397 (maart-april 2018) via uw broer S. (...) die sinds 2016 in België woont, in contact kwam met het christendom (CGVS, p. 11). Uw moeder, op wie u de boosheid en spanningen in verband met uw school afreageerde, verklaart tevens dat wegens uw moeilijk gedrag, zij aan uw broer S. (...) vroeg om met u te praten (CGVS K. (...), p. 13; CGVS,

p.10). Uw broer begon met u te praten over het christendom en vertelde u dat u kalm en vriendelijk moest zijn, net zoals Jezus (CGVS, p. 11). Er dient opgemerkt te worden dat het nogal bevreemdend is dat u als aanleiding van uw eerste contact met het christendom vermeldt dat het door de onrust en spanningen kwam die u thuis uitte tegen uw moeder wegens uw school, het beleid van de directie en de hier aangekoppelde verplichtingen terwijl uit uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u afgestudeerd bent in 1394-1395 (2015-2016), wat zou betekenen dat u al bijna twee jaar niet meer naar school ging en u dus ook niet meer in contact kwam met uw school en hun islamitisch beleid en verplichtingen (CGVS, p. 12). Jullie verklaringen dat u moeilijk gedrag vertoonde wegens de puberteit en het Iraans schoolbeleid en uw moeder daardoor uw broer aansprak om met u te praten aangezien hij de frustratie bij uw moeder opmerkte, klopt niet met de tijdsperiode waarin de gesprekken met S. (...) over het christendom begonnen. Deze inconsistentie valt moeilijk met elkaar te rijmen. Geconfronteerd met deze inconsistentie antwoordt u dat u inderdaad afgestudeerd was, maar wel nog steeds in een islamitische samenleving woonde en de hoofddoek, islamitische rituelen en muharram nog steeds aanwezig waren (CGVS, p. 12). Het kan allerminst overtuigen dat u gewezen op de onmogelijkheid van uw reden om toenadering te zoeken tot het christendom deze reden een nieuwe invulling geeft. Indien u daadwerkelijk op een bepaald moment vanuit een aversie tot de islam en de u opgelegde leefregels in contact kwam met het christendom kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u eenduidige en gedetailleerde verklaringen aflegt over de redenen die u er toen toe aanzetten deze stap te nemen. Dat u hier niet toe in staat bent ondermijnt de oprechtheid van uw voorgehouden bekering.

Ook uw moeder N. (...) blijft oppervlakkig over het proces tot bekering. Zo haalt ze aan dat de voornaamste reden dat de islam niet voldeed komt omdat ze nooit de kans gekregen heeft te kiezen voor de religie. Ze beschrijft het als een gedwongen huwelijk waarbij haar niet gevraagd werd of ze wel wou geloven in deze God en wel wou praktiseren (CGVS K. (...), p. 8). Nochtans blijkt uit haar verklaringen dat ze is opgegroeid in een familie die haar nergens toe verplichtte en die zelf ook kiest om niet te praktiseren (CGVS K. (...), p. 8). Uw moeder haalt zelf aan dat ze de vrijheid kreeg om te kiezen of ze wou praktiseren of niet (CGVS K. (...), p. 8). Dit zorgt ervoor dat de vergelijking tussen een gedwongen huwelijk en de islam ook helemaal niet klopt, aangezien ze wel de keuze had om te praktiseren of niet. Nadat ze hier mee geconfronteerd wordt, geeft ze aan dat ze buitenhuis wel verplicht werd om de islamitische regels te volgen. Zo moest ze op het werk verplicht bidden en meedoen aan de ramadan (CGVS K. (...), p. 8-9). Dit antwoord is onverenigbaar met haar latere verklaringen dat ze op het werk de Bijbel kon lezen en luisteren naar psalmen aangezien ze met personen met een verstandelijke handicap werkte en zij het niet zouden doorhebben. Daarnaast werkte uw moeder in een ploegendienst en haalt ze aan dat er weinig risico was (CGVS K. (...), p. 20). Dit strookt niet met haar eerdere verklaringen waar ze vertelt dat ze op het werk verplicht moest deelnemen aan alle islamitische rituelen. Dat ze veranderlijke verklaringen aflegt over haar motivatie om tot het christendom toe te treden schaadt het geloof in het voorgestelde bekeringsproces.

Aangezien u voor uw reden voor uw afwenden van de islam erop wijst op het rouwen en de verplichtingen binnen dit geloof wordt er aan u gevraagd of er moslims bestaan die blij en vrolijk zijn. U beantwoordt deze vraag met 'nee' (CGVS, p. 12). Dit is weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat u, die in een islamitische maatschappij opgroeide en leefde onder moslims en wier vader, grootouders, vrienden en kennissen moslims zijn, de islam enkel met geweld en ongelukkig zijn associeert. Voorts wordt u gevraagd of het christendom dan verplichtingen kent, en daarop antwoordt u wederom 'nee' (CGVS, p. 13). Wanneer het u nogmaals wordt gevraagd antwoordt u dat er wel dingen zijn die u moet volgen, maar dat u niet verplicht bent en altijd een keuze hebt (CGVS, p. 13). Nochtans is het christendom net zoals de islam een religie die bepaalde leefregels oplegt aan haar gelovigen. Gezien u verklaart tweeënhalf jaar geleden bekeerd te zijn (CGVS, p. 3, 6) en de regels binnen de islam voor u de oorzaak zijn van het feit dat er geen vreugde of geluk mogelijk is in de islam (CGVS, p. 12-13), zou van u een diepgaandere kennis verwacht mogen worden op dit punt. Wanneer er u gevraagd wordt naar uw motivatie tot bekering dan haalt u opnieuw de rust aan die u vond (CGVS, p. 14). U gevraagd hoe u die rust vond, vertelt u dat u nadat u in hem geloofde rust vond en u wist dat dit de juiste weg was (CGVS, p. 14,15). Dit alles is zeer oppervlakkig en bijgevolg weinig ernstig. Dergelijke antwoorden getuigen evenmin van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom. Een bekering tot een nieuw geloof is een ingrijpend proces waaraan de nodige reflectie aan vooraf gaat. De oprechtheid van uw bekering komt hierdoor bijkomend in het gedrang.

Daarnaast moet er ook opgemerkt worden dat het wel bevreemdend is dat uw broer S. (...) nooit eerder over het christendom gepraat heeft met u, noch met uw moeder N. (...). Zo vernam uw moeder pas dat S. (...) bekeerd was nadat hij het land reeds was ontvlucht (CGVS K. (...), p. 4). Uw moeder merkte wel een verandering bij haar zoon op en vermoedde al dat er iets aan de hand was en dat hij zich bekeerd had, maar het werd nooit besproken (CGVS K. (...), p. 4, 10). Het is het wel opmerkelijk dat het onderwerp christendom en S. (...) zijn bekering nooit aan bod is gekomen. Nochtans komen jullie niet uit een religieuze familie en merkte u ook op dat hij veranderd was en vriendelijker was (CGVS, p. 5). Ook

geeft u tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat jullie pas terug contact hadden een jaar of anderhalf jaar nadat hij Iran verliet. U heeft geen idee van de reden waarom er geen contact was, al oppert u dat hij zie dat hij een tijdje geen gsm had (CGVS, p. 4). Dan is het toch wel merkwaardig dat jullie plots wekelijks of tweewekelijks beginnen bellen en hij na twee jaar over het christendom begint te praten en plots begint te prediken. Bovendien wordt de geloofwaardig van uw bekering nog verder op de helling gezet door het feit dat u over geen enkele informatie beschikt over hoe uw broer bekeerd is, wanneer hij bekeerd is, wat zijn motivatie was om zich te bekeren, het bekeringsproces en wat er eigenlijk precies er heeft voor gezorgd dat hij het land heeft moeten verlaten (CGVS, p. 5). Zelfs nu u reeds twee jaar in België verblijft en contact heeft met uw broer weet u tot op vandaag nog steeds niets over het bekeringsproces van uw broer en de reden waarom hij is moeten vluchten (CGVS, p. 5). Uw verklaring dat beslissen te bekeren iets is dat bij jou vanbinnen moet gebeuren en jullie soms wel praten over het christendom overtuigt allerminst (CGVS, p. 5). Aangezien uw broer u bij uw bekering begeleidde kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u geïnteresseerd bent in hoe uw broer dit proces beleefde. In het licht van deze verklaringen is het zeer bevreemdend dat u geen enkele informatie kan verschaffen over de omstandigheden waarin S. (...) zich tot het christendom bekeerde. Ook over E. (...), de dienaar van de huiskerk hebben u, noch uw moeder informatie (CGVS K. (...), p. 15). Zo weet u wel dat E. (...) een vriend van uw broer is en dat uw broer over u gepraat had met hem en u hem mocht contacteren om zo toegang te krijgen tot de huiskerk (CGVS, p. 18). Maar verder weten uw moeder en u niet hoe S. (...) E. (...) kent, en of ze elkaar ook persoonlijk kennen (CGVS, p. 18; CGVS K. (...), p. 15). Het feit dat u dergelijke informatie niet spontaan zelf heeft proberen te achterhalen alvorens u het risico nam om een huiskerk te bezoeken is op zijn minst merkwaardig te noemen. Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door het feit dat u ook in België niks aan uw broer heeft gevraagd betreffende E. (...) en hoe ze elkaar kennen (CGVS, p. 19). Ook uw moeder heeft in België niks gevraagd over E. (...) en waar hij E. (...) van kent (CGVS K. (...), p. 19). Dat jullie in België nog nooit gevraagd hebben aan S. (...) waar hij E. (...), de dienaar van uw huiskerk, van kent en of hij weet wat er met hem gebeurd is na de inval, en dat S. (...) zelf niks vertelt over E. (...), doet jullie geloofwaardigheid niet ten goede komen. Uw moeder vergoelijkt dit door uit te leggen dat S. (...) niet de gewoonte heeft om persoonlijke dingen van anderen mee te delen, maar dit volstaat uiteraard niet als afdoende reden (CGVS K. (...), p. 19). Tenslotte stuurde hij zijn kleine zusje naar een voor jullie onbekende man om deel te nemen aan een huiskerkviering wat een gevaarlijke praktijk is in Iran, dan mag er toch verwacht worden dat S. (...) enige informatie geeft. Ook het feit dat u dergelijke informatie niet spontaan zelf heeft proberen te achterhalen alvorens u en uw moeder het risico namen om u helemaal alleen een huiskerkbijeenkomst te laten bijwonen is op zijn minst merkwaardig te noemen. Zeker aangezien uw moeder wist dat haar zoon S. (...) het land heeft moeten ontvluchten wegens problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van zijn bekering naar het christendom. Wanneer uw moeder met deze merkwaardigheid geconfronteerd wordt, weet ze ook niet wat zeggen (CGVS K. (...), p. 19), wat de geloofwaardigheid van jullie bekeringsproces niet ten goede komt.

Ook over het moment van uw bekering blijft u uiterst vaag. Zo verklaart u op 10.04.1397 (01.07.2018) bekeerd te zijn omdat u op dat moment voelde dat Jezus uw hart heeft gestreeld. Echter verklaart u zelf dat u op dat moment maar een klein beetje kennis had (CGVS, p. 17). Deze kennis kwam van wat S. (...) over het christendom vertelde, van de preken op in het internet en van het evangelie van Mattheüs (CGVS, p. 17). Zo is het vooreerst erg merkwaardig dat u, vooraleer u de eerste keer een huiskerk bezoekt, zelf aangeeft dat u nauwelijks enige kennis heeft opgedaan over het christendom. Dat u enerzijds het enorme risico neemt om meerdere keren een huiskerk te bezoeken maar u anderzijds de tijd niet neemt om eerst meer te weten te komen over de religie waarvoor u dergelijke risico's wenst te nemen, mist elke zin voor realiteit. Zeker aangezien u op de hoogte was dat uw broer het land heeft moeten verlaten omwille van zijn bekering. Niet alleen is het uiterst vreemd dat u zich ondanks uw povere kennis van het christendom niet eerst meer verdiepte alvorens u naar een huiskerk te begeven, ook is het weinig plausibel dat u zich bekeerde hoewel u nog maar een fractie van de geloofsleer tot u genomen had. Er kan immers aangenomen worden dat u alvorens een nieuw geloof aan te nemen eerst een deugdelijke kennis ontwikkeld over uw geloof. Dat u naliet dit te doen haalt verder het geloof in uw daadwerkelijke bekering tot het christendom onderuit. Uw moeder geeft ook zelf aan over heel weinig kennis te beschikken alvorens ze naar de huiskerk ging en zij mee wou naar de huiskerk om meer info te verkrijgen. Het was ook dankzij de huiskerk dat ze meer en sneller wou leren over het christendom (CGVS K. (...), p. 16). Nochtans verklaart ze dat ze voornamelijk meeding naar de huiskerk op uw verzoek (CGVS K. (...), p. 15). Ook u haalt aan dat uw moeder meer tijd nodig had, zij het druk had en u haar overtuigde om mee te gaan naar de huiskerk (CGVS, p. 18). Dit lijkt een plausibele uitleg, echter is het dan wel vreemd dat uw moeder slechts een maand later haar bekeringsproces dan plots als voltooid beschouwt. Verder vertelt u ook over de christelijke liedjes van Pastoor H. (...), maar kan u geen enkele titel van zijn liedjes opnoemen (CGVS, p. 14). Er moet ook aangehaald worden dat het nochtans

wegens een preek van pastoor H. (...) was dat u besloot zich te bekeren op die specifieke dag (CGVS, p. 15). Ook deze vaststelling ondermijnt het geloofwaardige karakter van uw bekering.

Verder kunnen ook de verklaringen van u en uw moeder over elkaars bekering niet overtuigen. Nochtans vertellen u en uw moeder hoe jullie jullie bekering samen hebben beleefd. Zo spraken jullie beiden met S. (...) en luisterden jullie samen naar preken en christelijke liedjes (CGVS, p. 16). Na een tijdje ging uw moeder ook mee naar de huiskerk (CGVS, p. 18). Toch slaagde u er niet in veel details te geven over de bekering van uw moeder N. (...).

Zo weet u niet wanneer uw moeder begon te praten met S. (...) (CGVS, p. 16), weet u niet wat haar motivatie is om zich te bekeren (CGVS, p. 16) en weet u niet waarom uw moeder 17.05.1397 (08.08.2018) als de dag van haar bekering beschouwd, enkel vermoedt u dat ze die dag naar een preek luisterde want uw moeder vertelde u dat ze Jezus aanvaard heeft en dat ze blij is om het goede gevoel dat ze voor zo'n geloof gekozen hebben (CGVS, p. 17), wat op zijn minst een vage uitleg is. Geconfronteerd met deze vragen antwoordt u dat u van mening bent dat het iets innerlijks is dat iedereen vanbinnen moet voelen (CGVS, p. 16). Nochtans vermeldde uw moeder bij de DVZ dat u haar overtuigd heeft om zich te bekeren (CGVS vragenlijst N. K. (...), vraag 5) en verklaren jullie beiden dat jullie het geloof samen beleefden. Ook uw moeder moet toegeven dat ze niet weet wat u en S. (...) met elkaar bespraken (CGVS K. (...), p. 13). Sterker nog, uw moeder weet zelfs niet wanneer u en S. (...) zijn beginnen praten over het christendom (CGVS K. (...), p. 14). Bovendien weet uw moeder ook niet waarom u 10.04.1397 (01.07.2018) beschouwt als de dag van uw bekering. Uw moeder wist niet wat ze zich moest voorstellen toen u vertelde dat Jezus uw hart had gestreeld en u een onbeschrijfelijk gevoel kreeg (CGVS K. (...), p. 18). Hoewel uw moeder uw woorden niet begreep verklaart ze dat ze op dat moment niet vroeg om verduidelijking aangezien ze daar geen ervaring mee had en het toch niet zou kunnen begrijpen (CGVS K. (...), p. 14-15). Dit is toch een opmerkelijke uitspraak aangezien uw moeder zelf al een aantal maanden bezig was met het christendom te verkennen en slechts een maand na uw bekering zich ook bekeerde tot het christendom en ze ook voelde hoe haar hart gestreeld werd en het proces voltooid was door middel van het programma van Bill Graham (CGVS K. (...), p. 15). Hierbij aansluitend moet ook opgemerkt worden dat uw moeder het programma van Bill Graham twee keer op een ander moment situeert tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo situeert ze eerst het programma als reden van haar bekering en het moment waar haar ogen helemaal opengingen (CGVS K. (...), p. 15). Wat later situeert ze datzelfde programma van Bill Graham waarbij ze het inzicht haar overviel als het moment waar ze het laatste duwtje in de rug kreeg om toch mee te gaan naar de huiskerkbijeenkomsten (CGVS K. (...), p. 16), wat ze situeert voor haar bekering. Bovenstaande vaststellingen doen het geloof in jullie bekering verder afbrokkelen.

Tot slot moet ook de inconsistentie opgemerkt worden waar uw moeder aanhaalt dat de autoriteiten zowel op haar werk als op u werk zijn langsgekomen (CGVS K. (...), p. 20). Dit strookt niet met de eerdere verklaringen van op de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer er nogmaals gevraagd wordt of ze ook naar uw moeders werk zijn langs geweest, antwoordt ze volmondig 'nee' en zegt ze dat dit wel een misverstand moet zijn (CGVS K. (...), p. 21).

Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan uw bekering tot het christendom in Iran en de eruit voortvloeiende vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Daar jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie in Iran met het christendom in aanraking kwamen en jullie tot deze geloofsgemeenschap toetraden kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die jullie in Iran omwille van deze contacten gekend zouden hebben. Het geloof in deze vervolgingsfeiten waarop jullie terugkeervrees steunt wordt door onderstaande onaannemelijkheden verder onderuit gehaald. Dat aan jullie geloofsactiviteiten en jullie problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht ondermijnt bovendien ook volledig het geloof in jullie oprecht religieus engagement na aankomst in België, ter staving waarvan jullie foto's, twee doopcificaten en twee attesten van de Iraanse kerk in Brussel voorleggen. Gezien dit kerkbezoek een voortzetting is van jullie ongeloofwaardige bekering in Iran moet er besloten worden dat jullie omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn in een kerk. Dat jullie regelmatig naar de kerk gaan en er gedoopt zijn toont op zich immers de oprechtheid van jullie bekering niet aan, noch kan er aangenomen worden dat jullie louter omwille van jullie kerkgang in België als bekeerlingen zullen beschouwd worden bij terugkeer naar Iran.

Volledigheidshalve moet er over jullie activiteiten op de sociale media waarop jullie christelijk georiënteerde berichten posten opgemerkt worden dat dit geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van jullie geloofsbelijdenis. Tot slot dient, betreffende jullie kerkgang in België en jullie sociale media gebruik, benadrukt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is

gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat er aan jullie voorgehouden bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en na afweging van alle elementen in jullie dossier kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die jullie verklaarden in Iran gekend te hebben en om dewelke jullie verklaarden jullie land van herkomst verlaten te hebben.

Jullie hebben dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in jullie hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat jullie in geval van terugkeer naar jullie land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat uw broer S. (...) de vluchtelingenstatus toegekend werd kan de inschatting van jullie beschermingsnood niet positief beïnvloeden. De beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming gebeurde immers – net zoals bij u en uw moeder – op basis van de persoonlijke motieven die hij aanbracht.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw mellikaart en een kopie van uw shenasnameh vormen een bewijs van nationaliteit en identiteit, hetgeen niet ter discussie staat.”

Bijgevolg moet u ook zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de nog niet besproken door u neergelegde documenten. Uw mellikaart, een kopie van uw shenasnameh en uw huwelijksakte vormen slechts een bewijs van nationaliteit en identiteit, hetgeen niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.P. (tweede verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars, afkomstig uit Shoosh en bent u Iraans staatsburger.

U werd geboren als moslim, maar vond geen rust en vrede in de islam. De islam kent veel verplichtingen en tijdens uw schooltijd kreeg u bedenkingen omdat het rouwen en huilen u geen goed gevoel gaf. Eind 1396 of begin 1397 (maart 2018 -april 2018, Gregoriaanse kalender) kwam u in aanraking met het christendom via uw broer S.K. (...) (O.V. 8.187.704) die in januari 2016 naar België vluchtte. Tijdens één van jullie telefoongesprekken begon S. (...) over het christendom. Hij begon over het christendom te praten omdat uw moeder N. (...) (O.V. 8.187.699) opmerkte dat u heel gespannen en vaak boos rondliep wegens het beleid van uw school. In het begin had u niet veel interesse en was u niet overtuigd, maar de rust en liefde die uw broer vertoonde interesseerde u wel. U had tenslotte die gedragsverandering bij uw broer zelf gezien toen hij zelf bekeerde naar het christendom. U zocht zelf naar meer informatie en beluisterde christelijke liedjes en preken van pastoors.

Op 21.02.1397 (11.05.2018) ging u voor de eerste keer naar een huiskerk via een contact van uw broer, genaamd E. (...). U bekeerde zich op 10.04.1397 (01.07.2018) na het horen van een preek online. Op 06.07.1397 (28.09.2018) was u in de huiskerk, maar u wou nog even uw moeder bellen aangezien zij wat later was. Toen u wou bellen, zag u dat u geen belkrediet meer had, verliet u de woning en ging u belkrediet kopen. Toen u terugkeerde zag u dat mannen het huis binnenvielen. U kwam tot het besef dat uw tas nog binnen stond. U belde uw moeder om haar te waarschuwen dat ze niet naar het huis mocht komen en jullie spraken af in kokabstraat bij uw vriendje. Daar vertrokken jullie richting de nicht van uw moeder F. (...) in Karaj. Jullie verbleven daar enkele dagen en uw moeder bracht uw grootvader op de hoogte van de situatie waarop hij naar jullie huis ging om nog wat spullen op te halen. Daar zag hij dat jullie huis overhoop was gehaald en verschillende items verdwenen waren, waaronder CD's, een flashdrive, een computer en een ingelijste foto van Christus. Ook kwam u te weten dat de autoriteiten waren langs geweest op uw werk op zoek naar u.

Op 10.07.1397 (02.10.2018) verlieten jullie Iran met behulp van uw grootvader. U en uw moeder kwamen aan in België op 04.08.1397 (26.10.2018) waar jullie op 14.11.2018 een verzoek om internationale bescherming indienden.

U vreest voor uw leven omwille van uw bekering.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw melikaart en een kopie van uw shenasnameh, een doopcertificaat, een brief van de pastoor van de Iraanse kerk te Brussel en foto's betreffende de kerk neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen vreest u voor uw leven omwille van uw bekering naar het christendom (CGVS, p. 20).

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U en uw moeder konden jullie bekering naar het christendom en de daardoor veroorzaakte problemen immers niet aannemelijk maken. Eerst en vooral stelt het CGVS vast dat jullie vaag en weinig diepgaand praten over het proces met betrekking tot jullie bekering. Zo verklaart u dat u voor uw bekering nooit kalm was en dat u dankzij uw bekering vrede en kalmte gevonden heeft (CGVS, p. 10). U slaagt er echter niet in deze onrust in uw leven voor uw bekering te concretiseren. Wanneer gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt vervalt u in algemeenheden als 'islam is één en al rouw, huilen, oorlog en die maken dat je nooit vrolijk bent en je goed voelt' (CGVS, p. 10). U verwijst naar de beperkingen en verplichtingen die u op school opgelegd kreeg en stelt dat u zich onder druk gezet voelde op school (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt waar die onrust vandaan kwam, antwoordt u dat het van de school komt en het beleid van de directie en hoe ze u onder druk zetten (CGVS, p. 12). Over uw eerste contact met het christendom vertelt u dat u eind 1396, begin 1397 (maart-april 2018) via uw broer S. (...) die sinds 2016 in België woont, in contact kwam met het christendom (CGVS, p. 11). Uw moeder, op wie u de boosheid en spanningen in verband met uw school afreageerde, verklaart tevens dat wegens uw moeilijk gedrag, zij aan uw broer S. (...) vroeg om met u te praten (CGVS K. (...), p. 13; CGVS, p.10). Uw broer begon met u te praten over het christendom en vertelde u dat u kalm en vriendelijk moest zijn, net zoals Jezus (CGVS, p. 11). Er dient opgemerkt te worden dat het nogal bevreemdend is dat u als aanleiding van uw eerste contact met het christendom vermeldt dat het door de onrust en spanningen kwam die u thuis uitte tegen uw moeder wegens uw school, het beleid van de directie en de hier aangekoppelde verplichtingen terwijl uit uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u afgestudeerd bent in 1394-1395 (2015-2016), wat zou betekenen dat u al bijna twee jaar niet meer naar school ging en u dus ook niet meer in contact kwam met uw school en hun islamitisch beleid en verplichtingen (CGVS, p. 12). Jullie verklaringen dat u moeilijk gedrag vertoonde wegens de puberteit en het Iraans schoolbeleid en uw moeder daardoor uw broer aansprak om met u te praten aangezien hij de frustratie bij uw moeder opmerkte, klopt niet met de tijdsperiode waarin de gesprekken met S. (...) over het christendom begonnen. Deze inconsistentie valt moeilijk met elkaar te rijmen. Geconfronteerd met deze inconsistentie antwoordt u dat u inderdaad afgestudeerd was, maar wel nog steeds in een islamitische samenleving woonde en de hoofddoek, islamitische rituelen en muharram nog steeds aanwezig waren (CGVS, p. 12). Het kan allerminst overtuigen dat u gewezen op de onmogelijkheid van uw reden om toenadering te zoeken tot het christendom deze reden een nieuwe invulling geeft. Indien u daadwerkelijk op een bepaald moment vanuit een aversie tot de islam en de u opgelegde leefregels in contact kwam met het christendom kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u eenduidige en gedetailleerde verklaringen aflegt over de redenen die u er toen toe aanzetten deze stap te nemen. Dat u hier niet toe in staat bent ondermijnt de oprechtheid van uw voorgehouden bekering.

Ook uw moeder N. (...) blijft oppervlakkig over het proces tot bekering. Zo haalt ze aan dat de voornaamste reden dat de islam niet voldeed komt omdat ze nooit de kans gekregen heeft te kiezen voor de religie. Ze beschrijft het als een gedwongen huwelijk waarbij haar niet gevraagd werd of ze wel wou geloven in deze God en wel wou praktiseren (CGVS K. (...), p. 8). Nochtans blijkt uit haar verklaringen dat ze is opgegroeid in een familie die haar nergens toe verplichtte en die zelf ook kiest om niet te praktiseren (CGVS K. (...), p. 8). Uw moeder haalt zelf aan dat ze de vrijheid kreeg om te kiezen of ze wou praktiseren of niet (CGVS K. (...), p. 8). Dit zorgt ervoor dat de vergelijking tussen een gedwongen huwelijk en de islam ook helemaal niet klopt, aangezien ze wel de keuze had om te praktiseren of niet. Nadat ze hier mee geconfronteerd wordt, geeft ze aan dat ze buitenhuis wel verplicht werd om de islamitische regels te volgen. Zo moest ze op het werk verplicht bidden en meedoen aan de ramadan (CGVS K. (...), p. 8-9). Dit antwoord is onverenigbaar met haar latere verklaringen dat ze op

het werk de Bijbel kon lezen en luisteren naar psalmen aangezien ze met personen met een verstandelijke handicap werkte en zij het niet zouden doorhebben. Daarnaast werkte uw moeder in een ploegendienst en haalt ze aan dat er weinig risico was (CGVS K. (...), p. 20). Dit strookt niet met haar eerdere verklaringen waar ze vertelt dat ze op het werk verplicht moest deelnemen aan alle islamitische rituelen. Dat ze veranderlijke verklaringen aflegt over haar motivatie om tot het christendom toe te treden schaadt het geloof in het voorgestelde bekeringsproces.

Aangezien u voor uw reden voor uw afwenden van de islam erop wijst op het rouwen en de verplichtingen binnen dit geloof wordt er aan u gevraagd of er moslims bestaan die blij en vrolijk zijn. U beantwoordt deze vraag met 'nee' (CGVS, p. 12). Dit is weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat u, die in een islamitische maatschappij opgroeide en leefde onder moslims en wier vader, grootouders, vrienden en kennissen moslims zijn, de islam enkel met geweld en ongelukkig zijn associeert. Voorts wordt u gevraagd of het christendom dan verplichtingen kent, en daarop antwoordt u wederom 'nee' (CGVS, p. 13). Wanneer het u nogmaals wordt gevraagd antwoordt u dat er wel dingen zijn die u moet volgen, maar dat u niet verplicht bent en altijd een keuze hebt (CGVS, p. 13). Nochtans is het christendom net zoals de islam een religie die bepaalde leefregels oplegt aan haar gelovigen. Gezien u verklaart tweeënhalf jaar geleden bekeerd te zijn (CGVS, p. 3, 6) en de regels binnen de islam voor u de oorzaak zijn van het feit dat er geen vreugde of geluk mogelijk is in de islam (CGVS, p. 12-13), zou van u een diepgaandere kennis verwacht mogen worden op dit punt. Wanneer er u gevraagd wordt naar uw motivatie tot bekering dan haalt u opnieuw de rust aan die u vond (CGVS, p. 14). U gevraagd hoe u die rust vond, vertelt u dat u nadat u in hem geloofde rust vond en u wist dat dit de juiste weg was (CGVS, p. 14,15). Dit alles is zeer oppervlakkig en bijgevolg weinig ernstig. Dergelijke antwoorden getuigen evenmin van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom. Een bekering tot een nieuw geloof is een ingrijpend proces waaraan de nodige reflectie aan vooraf gaat. De oprechtheid van uw bekering komt hierdoor bijkomend in het gedrang.

Daarnaast moet er ook opgemerkt worden dat het wel bevreemdend is dat uw broer S. (...) nooit eerder over het christendom gepraat heeft met u, noch met uw moeder N. (...). Zo vernam uw moeder pas dat S. (...) bekeerd was nadat hij het land reeds was ontvlucht (CGVS K. (...), p. 4). Uw moeder merkte wel een verandering bij haar zoon op en vermoedde al dat er iets aan de hand was en dat hij zich bekeerd had, maar het werd nooit besproken (CGVS K. (...), p. 4, 10). Het is het wel opmerkelijk dat het onderwerp christendom en S. (...) zijn bekering nooit aan bod is gekomen. Nochtans komen jullie niet uit een religieuze familie en merkte u ook op dat hij veranderd was en vriendelijker was (CGVS, p. 5). Ook geeft u tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat jullie pas terug contact hadden een jaar of anderhalf jaar nadat hij Iran verliet. U heeft geen idee van de reden waarom er geen contact was, al oppert u dat hij zie dat hij een tijdje geen gsm had (CGVS, p. 4). Dan is het toch wel merkwaardig dat jullie plots wekelijks of tweewekelijks beginnen bellen en hij na twee jaar over het christendom begint te praten en plots begint te prediken. Bovendien wordt de geloofwaardig van uw bekering nog verder op de helling gezet door het feit dat u over geen enkele informatie beschikt over hoe uw broer bekeerd is, wanneer hij bekeerd is, wat zijn motivatie was om zich te bekeren, het bekeringsproces en wat er eigenlijk precies er heeft voor gezorgd dat hij het land heeft moeten verlaten (CGVS, p. 5). Zelfs nu u reeds twee jaar in België verblijft en contact heeft met uw broer weet u tot op vandaag nog steeds niets over het bekeringsproces van uw broer en de reden waarom hij is moeten vluchten (CGVS, p. 5). Uw verklaring dat beslissen te bekeren iets is dat bij jou vanbinnen moet gebeuren en jullie soms wel praten over het christendom overtuigt allerminst (CGVS, p. 5). Aangezien uw broer u bij uw bekering begeleidde kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u geïnteresseerd bent in hoe uw broer dit proces beleefde. In het licht van deze verklaringen is het zeer bevreemdend dat u geen enkele informatie kan verschaffen over de omstandigheden waarin S. (...) zich tot het christendom bekeerde. Ook over E. (...), de dienaar van de huiskerk hebben u, noch uw moeder informatie (CGVS K. (...), p. 15). Zo weet u wel dat E. (...) een vriend van uw broer is en dat uw broer over u gepraat had met hem en u hem mocht contacteren om zo toegang te krijgen tot de huiskerk (CGVS, p. 18). Maar verder weten uw moeder en u niet hoe S. (...) E. (...) kent, en of ze elkaar ook persoonlijk kennen (CGVS, p. 18; CGVS K. (...), p. 15). Het feit dat u dergelijke informatie niet spontaan zelf heeft proberen te achterhalen alvorens u het risico nam om een huiskerk te bezoeken is op zijn minst merkwaardig te noemen. Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door het feit dat u ook in België niks aan uw broer heeft gevraagd betreffende E. (...) en hoe ze elkaar kennen (CGVS, p. 19). Ook uw moeder heeft in België niks gevraagd over E. (...) en waar hij E. (...) van kent (CGVS K. (...), p. 19). Dat jullie in België nog nooit gevraagd hebben aan S. (...) waar hij E. (...) , de dienaar van uw huiskerk, van kent en of hij weet wat er met hem gebeurd is na de inval, en dat S. (...) zelf niks vertelt over E. (...) , doet jullie geloofwaardigheid niet ten goede komen. Uw moeder vergoelijkt dit door uit te leggen dat S. (...) niet de gewoonte heeft om persoonlijke dingen van anderen mee te delen, maar dit volstaat uiteraard niet als afdoende reden (CGVS K. (...), p. 19). Tenslotte stuurde hij zijn kleine zusje naar een voor jullie onbekende man om deel te nemen aan een huiskerkviering wat een gevaarlijke praktijk is in Iran, dan mag er toch verwacht worden dat S. (...) enige

informatie geeft. Ook het feit dat u dergelijke informatie niet spontaan zelf heeft proberen te achterhalen alvorens u en uw moeder het risico namen om u helemaal alleen een huiskerkbijeenkomst te laten bijwonen is op zijn minst merkwaardig te noemen. Zeker aangezien uw moeder wist dat haar zoon S. (...) het land heeft moeten ontvluchten wegens problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van zijn bekering naar het christendom. Wanneer uw moeder met deze merkwaardigheid geconfronteerd wordt, weet ze ook niet wat zeggen (CGVS K. (...), p. 19), wat de geloofwaardigheid van jullie bekeringsproces niet ten goede komt.

Ook over het moment van uw bekering blijft u uiterst vaag. Zo verklaart u op 10.04.1397 (01.07.2018) bekeerd te zijn omdat u op dat moment voelde dat Jezus uw hart heeft gestreeld. Echter verklaart u zelf dat u op dat moment maar een klein beetje kennis had (CGVS, p. 17). Deze kennis kwam van wat S. (...) over het christendom vertelde, van de preken op in het internet en van het evangelie van Mattheüs (CGVS, p. 17). Zo is het vooreerst erg merkwaardig dat u, vooraleer u de eerste keer een huiskerk bezoekt, zelf aangeeft dat u nauwelijks enige kennis heeft opgedaan over het christendom. Dat u enerzijds het enorme risico neemt om meerdere keren een huiskerk te bezoeken maar u anderzijds de tijd niet neemt om eerst meer te weten te komen over de religie waarvoor u dergelijke risico's wenst te nemen, mist elke zin voor realiteit. Zeker aangezien u op de hoogte was dat uw broer het land heeft moeten verlaten omwille van zijn bekering. Niet alleen is het uiterst vreemd dat u zich ondanks uw povere kennis van het christendom niet eerst meer verdiepte alvorens u naar een huiskerk te begeven, ook is het weinig plausibel dat u zich bekeerde hoewel u nog maar een fractie van de geloofsleer tot u genomen had. Er kan immers aangenomen worden dat u alvorens een nieuw geloof aan te nemen eerst een deugdelijke kennis ontwikkeld over uw geloof. Dat u naliet dit te doen haalt verder het geloof in uw daadwerkelijke bekering tot het christendom onderuit. Uw moeder geeft ook zelf aan over heel weinig kennis te beschikken alvorens ze naar de huiskerk ging en zij mee wou naar de huiskerk om meer info te verkrijgen. Het was ook dankzij de huiskerk dat ze meer en sneller wou leren over het christendom (CGVS K. (...), p. 16). Nochtans verklaart ze dat ze voornamelijk meeding naar de huiskerk op uw verzoek (CGVS K. (...), p. 15). Ook u haalt aan dat uw moeder meer tijd nodig had, zij het druk had en u haar overtuigde om mee te gaan naar de huiskerk (CGVS, p. 18). Dit lijkt een plausibele uitleg, echter is het dan wel vreemd dat uw moeder slechts een maand later haar bekeringsproces dan plots als voltooid beschouwt. Verder vertelt u ook over de christelijke liedjes van Pastoor H. (...), maar kan u geen enkele titel van zijn liedjes opnoemen (CGVS, p. 14). Er moet ook aangehaald worden dat het nochtans wegens een preek van pastoor H. (...) was dat u besloot zich te bekeren op die specifieke dag (CGVS, p. 15). Ook deze vaststelling ondermijnt het geloofwaardige karakter van uw bekering.

Verder kunnen ook de verklaringen van u en uw moeder over elkaars bekering niet overtuigen. Nochtans vertellen u en uw moeder hoe jullie jullie bekering samen hebben beleefd. Zo spraken jullie beiden met S. (...) en luisterden jullie samen naar preken en christelijke liedjes (CGVS, p. 16). Na een tijdje ging uw moeder ook mee naar de huiskerk (CGVS, p. 18). Toch slaagde u er niet in veel details te geven over de bekering van uw moeder N. (...).

Zo weet u niet wanneer uw moeder begon te praten met S. (...) (CGVS, p. 16), weet u niet wat haar motivatie is om zich te bekeren (CGVS, p. 16) en weet u niet waarom uw moeder 17.05.1397 (08.08.2018) als de dag van haar bekering beschouwd, enkel vermoedt u dat ze die dag naar een preek luisterde want uw moeder vertelde u dat ze Jezus aanvaard heeft en dat ze blij is om het goede gevoel dat ze voor zo'n geloof gekozen hebben (CGVS, p. 17), wat op zijn minst een vage uitleg is. Geconfronteerd met deze vragen antwoordt u dat u van mening bent dat het iets innerlijks is dat iedereen vanbinnen moet voelen (CGVS, p. 16). Nochtans vermeldde uw moeder bij de DVZ dat u haar overtuigd heeft om zich te bekeren (CGVS vragenlijst N. K. (...), vraag 5) en verklaren jullie beiden dat jullie het geloof samen beleefden. Ook uw moeder moet toegeven dat ze niet weet wat u en S. (...) met elkaar bespraken (CGVS K. (...), p. 13). Sterker nog, uw moeder weet zelfs niet wanneer u en S. (...) zijn beginnen praten over het christendom (CGVS K. (...), p. 14). Bovendien weet uw moeder ook niet waarom u 10.04.1397 (01.07.2018) beschouwt als de dag van uw bekering. Uw moeder wist niet wat ze zich moest voorstellen toen u vertelde dat Jezus uw hart had gestreeld en u een onbeschrijfelijk gevoel kreeg (CGVS K. (...), p. 18). Hoewel uw moeder uw woorden niet begreep verklaart ze dat ze op dat moment niet vroeg om verduidelijking aangezien ze daar geen ervaring mee had en het toch niet zou kunnen begrijpen (CGVS K. (...), p. 14-15). Dit is toch een opmerkelijke uitspraak aangezien uw moeder zelf al een aantal maanden bezig was met het christendom te verkennen en slechts een maand na uw bekering zich ook bekeerde tot het christendom en ze ook voelde hoe haar hart gestreeld werd en het proces voltooid was door middel van het programma van Bill Graham (CGVS K. (...), p. 15). Hierbij aansluitend moet ook opgemerkt worden dat uw moeder het programma van Bill Graham twee keer op een ander moment situeert tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo situeert ze eerst het programma als reden van haar bekering en het moment waar haar ogen helemaal opengingen (CGVS K. (...), p. 15). Wat later situeert ze datzelfde programma van Bill Graham waarbij ze het inzicht haar overviel als het moment waar ze het laatste duwtje in de rug kreeg om toch mee te gaan naar de huiskerkbijeenkomsten

(CGVS K. (...), p. 16), wat ze situeert voor haar bekering. Bovenstaande vaststellingen doen het geloof in jullie bekering verder afbrokkelen.

Tot slot moet ook de inconsistentie opgemerkt worden waar uw moeder aanhaalt dat de autoriteiten zowel op haar werk als op u werk zijn langsgekomen (CGVS K. (...), p. 20). Dit strookt niet met de eerdere verklaringen van op de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer er nogmaals gevraagd wordt of ze ook naar uw moeders werk zijn langs geweest, antwoordt ze volmondig 'nee' en zegt ze dat dit wel een misverstand moet zijn (CGVS K. (...), p. 21).

Op basis van het geheel van hierboven aangehaalde argumenten moet er besloten worden dat er aan uw bekering tot het christendom in Iran en de eruit voortvloeiende vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Daar jullie niet aannemelijk hebben gemaakt dat jullie in Iran met het christendom in aanraking kwamen en jullie tot deze geloofsgemeenschap toetraden kan er evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die jullie in Iran omwille van deze contacten gekend zouden hebben. Het geloof in deze vervolgingsfeiten waarop jullie terugkeervrees steunt wordt door onderstaande onaannemelijkheden verder onderuit gehaald. Dat aan jullie geloofsactiviteiten en jullie problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht ondermijnt bovendien ook volledig het geloof in jullie oprecht religieus engagement na aankomst in België, ter staving waarvan jullie foto's, twee doopcertificaten en twee attesten van de Iraanse kerk in Brussel voorleggen. Gezien dit kerkbezoek een voortzetting is van jullie ongeloofwaardige bekering in Iran moet er besloten worden dat jullie omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn in een kerk. Dat jullie regelmatig naar de kerk gaan en er gedoopt zijn toont op zich immers de oprechtheid van jullie bekering niet aan, noch kan er aangenomen worden dat jullie louter omwille van jullie kerkgang in België als bekeerlingen zullen beschouwd worden bij terugkeer naar Iran.

Volledigheidshalve moet er over jullie activiteiten op de sociale media waarop jullie christelijk georiënteerde berichten posten opgemerkt worden dat dit geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van jullie geloofsbelijdenis. Tot slot dient, betreffende jullie kerkgang in België en jullie sociale media gebruik, benadrukt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat er aan jullie voorgehouden bekering tot het christendom geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en na afweging van alle elementen in jullie dossier kan er geen geloof gehecht worden aan de problemen die jullie verklaarden in Iran gekend te hebben en om dewelke jullie verklaarden jullie land van herkomst verlaten te hebben.

Jullie hebben dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in jullie hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat jullie in geval van terugkeer naar jullie land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat uw broer S. (...) de vluchtelingenstatus toegekend werd kan de inschatting van jullie beschermingsnood niet positief beïnvloeden. De beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming gebeurde immers – net zoals bij u en uw moeder – op basis van de persoonlijke motieven die hij aanbracht.

U heeft bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Uw mellikaart en een kopie van uw shenasnameh vormen een bewijs van nationaliteit en identiteit, hetgeen niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste en enig middel aan dat de bestreden beslissingen de volgende artikelen, bepalingen en beginselen schenden:

“1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna :EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel. IA (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);
3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);
4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:
a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedure Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013
b) de materiële motiveringsplicht.”

Verzoekende partijen gaan in een eerste middelonderdeel in op de weigeringen van de vluchtelingenstatus.

Waar de bekering van tweede verzoekster ongeloofwaardig wordt bevonden, voeren verzoekende partijen in dit kader aan:

“Verzoekster wenst te benadrukken dat haar afkeer van de Islam op school is begonnen, maar verzoekster heeft nooit verklaard dat zij daarna geen problemen meer ondervond met de Islam.

Uit het persoonlijk onderhoud van de verzoekster blijkt duidelijk dat zij verklaarde dat zij zich begon af te keren van de Islam, toen zij 17 of 18 jaar oud was, en op school zat, doch heeft zij nooit verklaard dat zij daarna geen problemen meer zou hebben gehad met de Islam:

(...)

Uit een grondige lezing van het persoonlijk onderhoud blijkt aldus duidelijk dat het voor verzoekster P. (...) begon toen zij naar school ging, op haar 17 of 18 jaar, doch dit wilt niet zeggen dat sinds zij afgestudeerd is, haar afkeer voor de Islam dan ook plotsklaps is verdwenen!

Dit is een veronderstelling/interpretatie die tegenpartij geeft aan verzoeksters verklaringen, doch die gewoonweg foutief is!

Verzoekster wenst te benadrukken dat zij jaren op school heeft gezeten, en dat hierdoor haar afkeer voor de Islam is ontstaan, en dat daarmee ook haar problemen zijn ontstaan, dat zij zich ook begon af te zetten tegen de Islamitische samenleving in Iran in haar geheel. P. (...) zag dat ook de Iraanse maatschappij uitblinkt van de Islamitische regels en wetgevingen, net hetgeen waarvoor zij zo'n afkeer had ontwikkeld in haar schooljaren!

Het Commissariaat- Generaal trekt aldus de verkeerde conclusie uit de verklaringen van de verzoekster! Meer zelfs, zij toont aan dat zij zich berust op een verkeerdelijk en subjectieve vooringenomenheid !

Dit getuigt niet van enig zorgvuldig onderzoek in hoofde van de tegenpartij !

Zij heeft aldus wel degelijk aangetoond waarom zij bekeerde tot het christendom.

Verzoekster wenst te benadrukken dat een bekering een diepe en persoonlijke beleving is, die heel moeilijk in concrete woorden is over te brengen.

Dat tegenpartij verder in de bestreden beslissingen dan ook motiveert dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster P. (...) alle moslims associeert met ongelukkigheid, is weinig ernstig te noemen.

Opnieuw toont het Commissariaat- Generaal aan dat zij dit niet geloofwaardig vinden, waarmee zij opnieuw een subjectieve vooringenomenheid aantonen.

Echter blijkt duidelijk uit het persoonlijk onderhoud, dat verzoekster dit als haar persoonlijke mening beleeft:

(...)

Verzoekster zegt letterlijk 'als je naar mijn mening vraagt'.

Zij is ernstig aangedaan dat het Commissariaat- Generaal haar persoonlijke mening botweg afdoet als 'weinig ernstig'.

Mogen verzoekers om internationale bescherming geen eigen mening meer hebben dan?

Indien deze zienswijze wordt gevolgd, is het onmogelijk om enig verweer in te brengen tegen de visie van tegenpartij, gezien zij dan zo alles als 'ongeloofwaardig' kunnen bestempelen.

Dit kan uiteraard niet aanvaard worden.

Ook de motivering van tegenpartij waaruit zou blijken dat verzoekster geen weet zou hebben dat ook in het christendom regels bestaan, is compleet foutief.

Zij wenst hier vooreerst te benadrukken dat er uiteraard soorten regels zijn die je dient te volgen in het christendom, maar voor verzoekster voelt dit niet zo aan, net omdat het een eigen en vrije keuze is geweest.

In het christendom heb je bepaalde regels die je mag volgen, maar als je dat niet doet, word je daar bijvoorbeeld niet voor gestraft, zoals in de Islam.

Dat blijkt ook uit de verklaringen die zij aflegde tijdens haar persoonlijk onderhoud:

(...)

Opnieuw blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat verzoekster die zogenaamde 'regels' binnen het christendom niet zo ervaart.

Het Commissariaat- Generaal toont opnieuw enkel een zeer eenzijdig beeld van de verklaringen die verzoekster heeft afgelegd.

Dat met deze persoonlijke beleving rekening gehouden moet worden, zal nog verder blijken uit onderhevig verzoekschrift.”

Waar de bekering van eerste verzoekster ongeloofwaardig wordt bevonden, stellen verzoekende partijen verder:

“Verzoekster is hier verbaasd dat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing maakt naar de zeer concrete en gedetailleerde uitleg die verzoekster kon geven waarom zij eigenlijk bekeerde, en hoe haar afkeer voor de Islam is ontstaan:

(...)

Dat het Commissariaat- Generaal enkel verwijst naar de verklaringen van verzoekster alsof haar afkeer voor de Islam zou zijn ontstaan omdat ze nooit de kans kreeg om zelf te kiezen voor een God en verzoekster enkel een verwijzing zou hebben gemaakt naar een gedwongen huwelijk, is dus geenszins correct!

Verzoekster wenst op te merken dat het haar eigen keuze was om te bekeren naar het christendom en dat dit voor haar een erg grote stap was in haar leven. Zij hecht hier erg veel waarde aan. Het is het christendom dat haar de ogen deed openen, het voel aan als een nieuwe manier van leven voor haar!”

Met betrekking tot de aan eerste verzoekster verweten tegenstrijdigheid inzake het programma van Bill Graham, voeren verzoekende partijen voorts aan:

“Ook hier wenst zij de nodige verduidelijkingen aan te brengen.

Hoewel tegenpartij motiveert dat verzoeksters verklaringen hierover tegenstrijdig zijn, is dit geenszins het geval. Dat dit programma voor verzoekster de ogen heeft geopend én dat het ook haar laatste duwtje in de rug was om effectief meer onderzoek te doen naar het christendom, zijn eigenlijk twee totaal dezelfde dingen, doch gewoonweg anders verwoord.

Dit blijkt ook uit het persoonlijk onderhoud:

(...)

Dat uit het persoonlijk onderhoud wel degelijk blijkt dat er veel meer verklaard is hierover dan tegenpartij laat uitschijnen in de bestreden beslissing!

Tenslotte wenst verzoekster N. (...) hierbij ook nog op te merken dat ze ook op haar werk de Islamitische regels diende te volgen, dat zij diende deel te nemen aan de Ramadan en ook een hoofddoek moest dragen.

Waar verzoekster misschien verklaarde dat ze op haar werk wat meer vrijheid kreeg, wenst zij te verduidelijken dat zij vaak een nachtschift moest doen, waardoor er minder controle was en dat zij dus soms hierdoor haar hoofddoek kon afnemen of eens de Bijbel lezen.

Geenszins bedoelde de verzoekster hiermee dat zij op het werk in alle vrijheid zich kon gedragen! Dit staat los van het gegeven dat ze verplicht werd om deel te nemen aan de Ramadan en een hoofddoek moest dragen op het werk.”

Verzoekende partijen vervolgen:

“Beide verzoeksters wensen op te merken dat het niet is omdat zij opgroeiden in een familie die de Islam niet openlijk praktiseert, zij niet gedwongen worden om dit in hun dagdagelijks leven wel te doen. De Islamitische Republiek wordt bestuurd door de Islamitische wetten, waardoor tegenpartij niet kan motiveren dat omdat zij uit een minder religieuze familie afkomstig zijn, zij hierdoor alle vrijheden hebben gekregen.”

Dat S. niet eerder met hen sprak over het christendom en/of zijn bekering, verklaren verzoekende partijen verder als volgt:

“Verzoeksters zijn ook hier ernstig gegriefd door de gegeven motivering van tegenpartij.

Zo wenst verzoekster P. (...) te volharden in haar verklaringen waarin zij stelde dat zij met haar broer bijna anderhalf jaar geen contact had omdat S. (...) geen GSM had in het begin. Haar moeder ging naar haar oma om zo proberen contact te leggen met S. (...), wat ook blijkt uit haar persoonlijk onderhoud:

(...)

Verder merken de verzoeksters hier op dat de bestreden beslissing laat uitschijnen dat S. (...) plots is beginnen prediken tegen hen, wat geenszins klopt. Het was een lang proces waarin ze ofwel apart, ofwel samen, met elkaar spraken, soms via video. Hoewel de bestreden beslissing dit wilt laten uitschijnen, is het niet zo dat S. (...) plots tegen hen begon te prediken, dit gebeurde niet van de ene dag op de andere.

Dat blijkt ook uit het persoonlijk onderhoud:

(...)

Met betrekking tot de bekering van S. (...) wenst verzoekster P. (...) hierbij op te merken dat zij wel een idee had over waarom hij toen uit Iran is gevlucht, gezien zij wel wist dat de autoriteiten bij hem over de vloer zijn gekomen, en zij hieruit wel haar conclusies kon trekken.

Echter wist/weet zij uiteraard niet de persoonlijke reden waarom S. (...) zich bekeerde tot het christendom, gelet op de uiterst persoonlijke reden dit is voor iemand.

Ook uit het persoonlijk onderhoud van verzoekster N. (...) blijkt dat zij hetzelfde verklaarde over de contacten met haar zoon:

(...)

Beide verzoeksters verklaarden aldus hetzelfde, dat zij pas na ongeveer een jaar opnieuw contact kregen met S. (...)! In het begin was dit voornamelijk via Skype, maar nadat S. (...) een telefoon had gekocht, hadden ze meer telefonisch contact.

Opnieuw zijn de verklaringen van verzoeksters hierover hetzelfde, waardoor de motivering van tegenpartij geen stand houdt.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing dient alleen al hierom vernietigd te worden.”

Verzoekende partijen vervolgen:

“Uit de bestreden beslissingen wordt geenzins aangetoond door het Commissariaat- Generaal waarom verzoeksters bekering ongeloofwaardig zou zijn.

Ook hier toont tegenpartij het niet aan dat zij rekening houdt met alle verklaringen die verzoeksters hebben afgelegd tijdens hun persoonlijk onderhoud.

Het is hierbij dan ook al frappant om op te merken dat verzoeksters maar 1 (!!) persoonlijk onderhoud kregen, waaruit helemaal niet blijkt dat er grondige en diepgaandere vragen werden gesteld over de kennis van het christendom, hoewel dit op zich ook geen onbelangrijk element is in een verzoek om internationale bescherming.

Het Commissariaat- Generaal toont aldus op generlei wijze aan waarom verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn.

Zij toont enkel aan dat zij zich op een subjectieve vooringenomenheid baseren, zonder in concreto aan te tonen, waarom ze verzoekster niet geloofwaardig achten.

Dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de beleving of kennis van het christendom, in twijfel getrokken wordt!

Echter blijkt uit het persoonlijk onderhoud dat zij wel degelijk over een uitgebreide kennis beschikte, als tegenpartij daar kort achter vroeg:

(...)

Bij verzoekster N. (...) werd er zelfs géén enkele kennisvraag gesteld over het christendom!!

Het Commissariaat- Generaal kan zich niet louter stoelen op de bekering, om te kunnen oordelen of verzoeksters bij een terugkeer naar Iran, geen ernstig risico op vervolging zullen ondergaan, wat nog verder uit dit verzoekschrift zal blijken.

Het Commissariaat- Generaal houdt opnieuw geen rekening met alle verklaringen die verzoeksters wel kunnen afleggen over hun bekering, noch houdt zij met alle verklaringen rekening.

Opnieuw getuigt dit van weinig redelijkheid en zorgvuldigheid in hoofde van het Commissariaat-Generaal.

(...)

Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoeksters hebben afgelegd.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoeksters bekering niet overtuigt.

Nergens in de bestreden beslissingen (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kan aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, stellen de verzoekende partijen dat het niet zomaar kan dat enkel tegenpartij dit kan beoordelen, louter op basis van wat zij al dan niet geloofwaardig achten.

Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat tegenpartij oordeelt dat haar beoordeling 'vast staat'.

In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden.

Verzoekende partijen wensen daarom te verwijzen naar recente rechtsspraak uit het Verenigd Koninkrijk (februari 2020), waarin het hoogste gerechtshof in Asiel en Migratiediensten, enkele vaststaande parameters heeft omschreven hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico's hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer.

In deze beslissing werd nogmaals bevestigd dat de beoordeling van een bekering eigenlijk gebaseerd dient te zijn op objectieve elementen, gezien een subjectieve beoordeling vormen geenszins mogelijk is, omdat een bekering voor iedereen anders is en hoogst persoonlijk :

(...)

Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is.

In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van de verzoeksters, om aan te tonen dat verzoeksters wel degelijk bekeerd zijn tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoeksters zijn beiden gedoopt ;*
- Verzoeksters nemen deel aan christelijke activiteiten in België ;*
- Verzoeksters prediken het protestantse geloof op sociale media ;*

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoeksters asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoeksters, bij een terugkeer naar Iran, zullen terechtkomen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

(...)

Opnieuw kan de verzoekende partij verwijzen naar bovenvernoemde rechtspraak in zaak van het Verenigd Koninkrijk, in Ali Dorodian vs. Secretary of State for the Home Department (01/TH/1537) , waarin geoordeeld werd dat als er sprake zijn van een aantal onbetwiste objectieve feiten, er een risicobeoordeling dient te gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De trapsgewijze redenering die het hof hierin ontwikkelde, luidt als volgt:

(...)

Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoekster die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoeksters vrees heeft beoordeeld. Een motivering van 4 (!!) pagina's en maar 1x gehoord geweest te zijn, hoewel de complexiteit van Iraanse bekeringsdossiers meer tijd vergen, kan louter volstaan om te beoordelen over een risico op ernstige vervolging bij terugkeer naar Iran, gelet op de uitermate complexe situatie aldaar! Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoeksters bekerings, verzoeksters in geen enkele mate een risico op vervolging zouden hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoeksters zijn ernstig gegriefd door deze beslissing.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoekster ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoekster te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op."

Verzoekende partijen doen vervolgens gelden:

"Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoeksters "opportunistisch" zijn, en zij hierdoor geen ernstig risico hebben op een vervolging bij terugkeer naar Iran.

Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor.

Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn.

Zo is het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, een belangrijke indicator hiertoe.

Verzoeksters hebben wel degelijk op Facebook dergelijke boodschappen over het Christendom gepost! Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat tegenpartij onderzoek heeft gedaan naar de activiteiten op sociale media, waarmee zij zelf impliciet aanhaalt dat het posten van christelijke boodschappen op Facebook kan leiden tot een risico bij terugkeer naar Iran:

(...)

Echter blijkt opnieuw niet uit de gehoorverslagen van de verzoeksters, dat zij hier door het Commissariaat- Generaal over ondervraagd werden !!

Gelet op het bestaande risico van het posten van christelijke boodschappen op sociale media, kan er minstens van het Commissariaat- Generaal verwacht worden dat zij hier verzoeksters ook over horen!

Dit is geen grondig onderzoek naar het eventuele risico dat verzoeksters zullen hebben bij een terugkeer naar Iran, zeker gezien verzoeksters ondertussen gedoopt zijn!

Dat het vaststaat dat de verzoekende partij boodschappen heeft geplaatst op haar sociale media, waarmee zij een groter risico op detentie en verhoor zou kunnen hebben, bij een terugkeer naar Iran. (zie ook verder: infra)

Dat dit element gewoonweg genegeerd wordt door tegenpartij kan niet worden aanvaard.

Dit eens te meer, gezien het recente Ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van februari 2021 heeft bevestigd dat personen die actief waren op sociale media of hebben deelgenomen aan manifestaties tegen het regime kan leiden tot een ernstig risico op vervolging bij terugkeer:

(...)

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek."

Verzoekende partijen gaan verder in op hun huiskerkbezoeken in Iran. In dit kader betogen zij:

"Verzoeksters zijn verder ook ernstig gegriefd door de bestreden beslissingen, gezien er amper een motivering terug te vinden is, over de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan in Iran, met name de inval in haar huiskerk, wat ook de aanleiding is geweest voor de vlucht van verzoeksters uit Iran!!

Dat het Commissariaat- Generaal hiermee geen rekening houdt, gelet op het gevaar dat dit impliceert bij een eventuele terugkeer naar Iran, getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.

Het kan uiteraard niet volstaan dat beide verzoekster snel, snel, op het einde van hun persoonlijk onderhoud, snel verklaringen mochten afleggen hierover!

Dat over de concrete aanleiding van hun vlucht uit Iran, amper enkele vragen op het einde van een persoonlijk onderhoud worden gesteld, kan geenszins aanvaard worden als een grondig en zorgvuldig onderzoek, waartoe tegenpartij is verplicht, gelet op de algemene situatie van huiskerken in Iran!

(...)

Verzoekende partijen kunnen vooreerst hier terdege verwijzen naar het Rapport van Landinfo: "Report Iran: Christian converts and house churches (2) - arrests and prosecutions" van 2018, waar verwerende partij zelf aan heeft meegewerkt (!!) van 2018, waarin wordt beschreven dat de Iraanse autoriteiten, vooral in de laatste jaren, specifiek huiskerken viseren en wel degelijk op zoek gaan naar mensen die zich bekeren.

Zo staat er het volgende te lezen in dat rapport:

(...)

Uit het bovenstaande rapport, waar verwerende partij aan heeft meegewerkt, blijkt dus dat men in Iran enkel en alleen gearresteerd kan worden op basis van zijn christelijke activiteiten, zoals het bezoek aan een huiskerk, zonder dat men zelf kijkt of iemand al bekeerd is of niet!

Dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat het Commissariaat- Generaal de bezoeken van verzoeksters aan de huiskerk niet geloofwaardig acht! Hoe kan dit ook, gezien verzoeksters hier amper over gehoord worden!

Dit kan uiteraard niet aanvaard worden.

Dat naar een huiskerk gaan kan leiden tot een ernstige vervolging, zoals ook blijkt uit het recente Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021:

(...)

Dat het Commissariaat- Generaal in de bestreden beslissingen niet aantoonde dat het bezoek van verzoeksters aan de huiskerk ongeloofwaardig is!

Meer zelfs, zij baseren zich louter en alleen op het zogenaamde gebrek aan informatie over hoe S. (...), die hen doorverwees naar de huiskerk, de pastoor kende en hoe hij die contacten had.

Uiteraard getuigt dit niet van enig zorgvuldig onderzoek!

Vooreerst wensen zij op te merken dat het niet eender wie is die hen doorverwees naar die kerk, het ging om hun zoon/broer!!

Zoals uit het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt, is S. (...) diegene die hen bekeerde tot het christendom. Waarom zouden verzoeksters dan niet in hemelsnaam mogen vertrouwen op 1) de persoon die hen bekeerde en 2) een persoon die een eigen familielid is?

Verzoeksters wilden ook geloven en gezien zij hun eigen broer/zoon wel vertrouwden, vertrouwden zij uiteraard ook E. (...)!

E. (...) was een vriend van S. (...).S. (...) houdt ook contact via het internet met mensen in Iran en staat ook mensen bij in hun bekeringsproces op deze manier! Het is zo dat S. (...) en E. (...) elkaar leerden kennen. Doordat zij al vele gesprekken met elkaar hadden gevoerd, vertrouwde S. (...) E. (...) ook genoeg om zijn moeder en zus naar hem door te sturen.

Verzoeksters wensen hierbij de verklaren dat S. (...) en E. (...) bijna een jaar reeds contact hadden met elkaar.

Dat verzoeksters geen persoonlijke informatie over E. (...) wisten, getuigt eerder van grondige veiligheidsmaatregelen, dan aan een gebrek van geloofwaardigheid!

Mede gelet op het gevaar dat er schuilt in het bezoeken van een huiskerk, wordt er amper enige persoonlijke informatie gegeven.

Dit is enkel om hun veiligheid en de veiligheid van anderen te kunnen waarborgen. Wanneer ze veel persoonlijke informatie zouden uitwisselen, is er steeds het risico dat deze informatie in handen van de autoriteiten zou komen te vallen. Door één persoon op te pakken, zouden ze de informatie van iedereen kunnen verkrijgen.

Exact om deze redenen vroegen verzoeksters ook geen persoonlijke informatie aan E. (...). Het feit dat S. (...) hem vertrouwde, was voor verzoeksters voldoende!

Dat blijkt o.a. ook uit het persoonlijk onderhoud van P. (...):

(...)

Het Commissariaat- Generaal kan deze verklaringen niet zomaar naast zich neerleggen en besluiten hiermee geen rekening te houden, enkel en alleen omdat zij de initiële bekering van verzoeksters niet aanvaarden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op!"

Verzoekende partijen voeren verder aan:

"Zoals hierboven reeds aangehaald, loopt men in Iran al het risico op vervolging, louter door het deelnemen aan een viering in een huiskerk, los van het feit of een persoon al dan niet bekeerd is !

Een geloofwaardig bezoek aan een huiskerk in Iran is aldus een zeer belangrijk element om iemand zijn vrees omwille van bekering, te kunnen beoordelen!

Verzoeksters verklaringen worden ook bevestigd door de algemeen gekende informatie over huiskerken in Iran.

Zo blijkt namelijk uit het UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020 (en waar verwerende partij ook naar verwijst) dat er geen uniformiteit is over de organisatie van huiskerken in Iran :

(...)

Uit het UK Home Office Report blijkt aldus dat er geen uniforme structuur is voor de organisatie van huiskerken in Iran, en dat deze kunnen groeien, naarmate het geloof verspreid wordt door hun aanhangers.

Verzoeksters verklaringen over haar bezoeken aan de huiskerk vinden dan ook hun weerslag in de algemeen gekende informatie.

Het Commissariaat- Generaal toont in haar bestreden beslissingen niet aan dat met alle verklaringen van verzoeksters rekening werd gehouden !

Zo konden zij beiden gedetailleerde verklaringen afleggen over hun bezoeken aan de huiskerk:

(...)

Wederom baseert tegenpartij zich op wat zij als 'geloofwaardig' vindt, om te kunnen oordelen of verzoeksters verklaringen al dan niet coherent zijn.

Dat uit de objectieve informatie waarnaar verzoekster verwijst, in geen geval een uniforme regeling bestaat voor de organisatie van een huiskerk in Iran.

Ook vinden verzoeksters verklaringen over de huiskerk weerslag in het recente recente Algemeen Ambtsbericht van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021:

(...)

Dat zij beiden zeer concreet de voorzorgsmaatregelen konden aantonen tijdens hun persoonlijk onderhoud.

Dat louter deelnemen aan een viering in een huiskerk reeds kan leiden tot ernstige vervolging.

Opnieuw voert tegenpartij geen zorgvuldig onderzoek.

De bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden.”

Waar hen tegenstrijdige verklaringen worden verweten inzake hun bekeringen, voeren verzoekende partijen verder aan:

“Verzoeksters wensen hier nogmaals te benadrukken dat een bekering een zeer persoonlijke beleving is en de motivatie om te bekeren hierdoor uiteraard ook een zeer persoonlijke reden is.

Verzoekster N. (...) wenst ook hierbij op te merken dat zij inderdaad niet exact weet wanneer S. (...) en P. (...) begon te spreken over het christendom. Als S. (...) en P. (...) met elkaar spraken, was dat ook geregeld in een aparte kamer, net omdat het zo iets persoonlijk is.

Dat zij van elkaar niet weten waarom zij exact op een datum bekeerde, is omdat het, zoals reeds aangehaald, een zeer persoonlijke beslissing is.

Het is ook onmogelijk om te kunnen duiden wanneer exact iemand zich bekeerd, net omdat het ook vaak gaat om een ervaring/gevoel dat iemand heeft!

Dit blijkt ook uit het persoonlijk onderhoud van verzoekster N. (...), want zij verklaarde ook dat het zo moeilijk is om een exacte datum te geven, omdat het eerder om een gevoel gaat:

(...)

Ook uit het gehoorverslag van verzoekster P. (...) blijkt dat het voor haar een uiterst persoonlijke beleving is:

(...)

Dat opnieuw uit beide gehoorverslagen blijkt hoe persoonlijk verzoeksters hun bekering ervaren.

Uiteraard is een bekering een persoonlijke beleving en kan dit later niet tegen hen gebruikt worden!”

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de inval door de Iraanse autoriteiten in hun huiskerk. In dit kader geven zij aan:

“Vooreerst zijn verzoeksters geenszins akkoord dat het Commissariaat- Generaal besluit dat aan de inval van de autoriteiten in de huiskerk geen geloof gehecht kan worden, gezien er geen geloof gehecht wordt aan hun initiële bekering tot het christendom.

Het is frappant te lezen in de bestreden beslissing dat hier amper enige verwijzing wordt gemaakt naar de inval in de huiskerk, hoewel dit dus de concrete aanleiding was voor verzoeksters om hun land te ontvluchten!!

De verklaringen over de inval werd op het einde van het persoonlijk onderhoud, 'snel, snel' aan verzoeksters gevraagd, zoals blijkt uit het persoonlijk onderhoud:

(...)

Ook bij verzoekster N. (...) werd dit pas op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd:

(...)

Dat de concrete aanleiding voor hun vertrek uit Iran, snel op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt overlopen, en dat daarna hier geen echt concrete vragen over worden gesteld, doet de wenkbrauwen fronsen!

Nogmaals, het Commissariaat- Generaal kan niet zomaar besluiten tot een ongegronde vrees voor vervolging, zonder rekening te houden met alle elementen aanwezig in het dossier.

Uit de bestreden beslissing, noch het gehoorverslag, blijkt dat er hier sprake is van een grondig en degelijk onderzoek naar de concrete aanleiding van het vertrek van verzoeksters uit Iran!

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op!

(...)

Met betrekking tot de inval in de huiskerk wensen verzoeksters ook nog de volgende opmerking over te maken.

Zo haalt tegenpartij aan dat dat verzoekster N. (...) verklaard zou hebben dat de autoriteiten zijn binnengevallen op haar werk en het werk van haar dochter P. (...).

Verzoekster wenst hier te benadrukken dat het om een foutieve vertaling gaat van 'van het mijne', zoals te lezen staat in het persoonlijk onderhoud:

(...)

Echter wenst de verzoekster op te merken dat zij niet 'het mijne' zei, maar in mijn leven (in het Farsi: mahale zendegim', met andere woorden 'het huis', niet het werk.

Het blijkt ook uit het persoonlijk onderhoud dat verzoeksters nergens anders verklaarde dat de autoriteiten ook bij haar werk zijn binnengevallen, wat ook bevestigd werd later in het persoonlijk onderhoud:

(...)

Dat dit dan achteraf in de bestreden beslissing aan verzoekster verweten wordt, getuigt geenszins van de enige redelijkheid.

Zij heeft nooit ergens beweerd dat de Iraanse autoriteiten ook op haar werk zouden zijn binnengevallen het aldus duidelijk een miscommunicatie betreft.

Uiteraard toont dit opnieuw van weinig redelijkheid in hoofde van het Commissariaat- Generaal.”

Omtrent hun geloofsactiviteiten in België, voeren verzoekende partijen voorts aan:

“Het Commissariaat- Generaal motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeksters geloofsactiviteiten in België niet geloofwaardig zijn, omdat hun bekering opportunistisch zou zijn.

Opnieuw zijn verzoeksters ernstig gegriefd door deze motivering van tegenpartij.

Dit zeker gezien, hoewel verzoeksters voldoende documenten hebben neergelegd er staving van hun geloofsactiviteiten in België, hier nergens naar gevraagd wordt in het persoonlijk onderhoud!

Hoe kan het Commissariaat- Generaal oordelen of er sprake is van een ongeloofwaardige bekering, als zij zelfs niet gehoord worden over hun geloofsactiviteiten in België?

Zoals uit de uiteenzetting hierna zal blijken, is de situatie voor bekeerde christenen in Iran wel degelijk van dien aard, dat een grondig onderzoek dient gevoerd te worden naar alle elementen van het belijden van een nieuw geloof, en niet louter de bekering zélf !

Dat uit de bestreden beslissingen dan ook niet blijkt dat tegenpartij de stavingsstukken van de kerk in België niet geloofwaardig achten.

Nogmaals, het louter niet aanvaarden van iemand zijn bekering of deze bestempelen als 'opportunistisch' kan onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat er geen ernstig risico is op vervolging (zie verder infra).

Opnieuw getuigt dit van weinig begrip en zorgvuldig bestuur in hoofde van tegenpartij.

Het is niet omdat het Commissariaat- Generaal verzoeksters verklaringen als 'ongeloofwaardig' bestempeld, dat deze geloofsactiviteiten in België, geen reëel risico kunnen vormen bij een terugkeer naar Iran.”

Verzoekende partijen besluiten inzake de weigeringen van de vluchtelingenstatus:

“De situatie voor bekeerde moslims van Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters hebben de gegrondheid van hun vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeksters als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door hen dat daarentegen in de bestreden beslissingen te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is.”

Verzoekende partijen gaan in een tweede middelonderdeel in op de weigeringen van de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader voeren zij aan:

“Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeksters het subsidiaire beschermingsstatuut weigeren en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Vervolgens geven zij enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en stellen zij:

“Dat de verzoekende partijen, omwille van hun geloof, ernstig vervolgd zullen worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Voorts doen verzoekende partijen gelden:

“Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoeksters geen risico lopen bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat hun bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor Christenen in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoeksters dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoeksters steunen zich hiervoor op Europese rechtspraak.”

Verzoekende partijen wijzen vervolgens op een arrest van het EHRM inzake een bekeerde Iraanse verzoeker om internationale bescherming, op rechtspraak van het EHJ en op een ten tijde van het verzoekschrift hangende zaak voor het EHRM.

“Verzoeksters menen dat zij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zullen ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM.

Hiervoor steunen zij zich op de hierna opgesomde bronnen.”

Verzoekende partijen voeren verder een uitgebreid betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, aangaande de algemene situatie van (bekeerde) christenen in Iran. In dit kader doen zij onder meer gelden dat de situatie in Iran dermate ernstig is dat het niet volstaat om louter te stellen dat hun bekering opportunistisch is, dat dit onvoldoende werd onderzocht door verweerder en dat verweerder zelfs niet te goeder trouw is indien men de samenvatting leest van de eigen informatie van verweerder. Tevens wijzen verzoekende partijen in dit kader opnieuw op een arrest van het EHRM.

Verzoekende partijen gaan daarna in op de situatie voor personen die terugkeren naar Iran. Zij stellen dat de motivering van verweerder in dit kader *“nogal zeer summier”* is en geen rekening houdt met de aanwezige objectieve informatie. Vervolgens citeren zij uit de informatie van verweerder en uit andere algemene landeninformatie en stellen zij:

“Verzoeksters zijn wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten, gelet op hun religieuze activiteiten in België, de inval van de autoriteiten in hun huiskerk, alsook het prediken van verzoeksters op hun sociale media.

Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, hebben verzoeksters al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoeksters kunnen ontstaan bij een terugkeer naar Iran. (...)

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Christenen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen.

Er zijn wel degelijk een aantal elementen in het dossier van de verzoekende partijen, die, als zij zouden terugkeren naar Iran, een ernstig risico op schade zoals in artikel 48/4 Vw zou kunnen uitmaken.

Een grondig en zorgvuldig onderzoek werd niet uitgevoerd door tegenpartij.”

Verzoekende partijen stellen verder dat bekeerde Iraniërs in Iran worden gediscrimineerd. Zij wijzen op en citeren uit algemene landeninformatie en voeren aan:

“Opnieuw blijkt duidelijk dat de discriminatie van bekeerde Christenen door de Iraanse autoriteiten zeer ver gaat.

Verzoeksters zullen bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat zij Christen is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of zij zal verplicht worden haar geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

(...)

Opnieuw kunnen de verzoeksters aantonen dat de situatie van bekeerde Christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt.”

Verzoekende partijen besluiten inzake de weigeringen van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt:

“Verzoekende partijen kunnen aantonen dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde hun identiteit, hun nationaliteit, hun hoedanigheid van burger alsook hun regio van afkomst zou aldus aan verzoeksters het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet hun identiteit alsook hun nationaliteit.

Verzoeksters merken op dat er genoeg redenen (voornamelijk hun vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoeksters naar Iran zouden terugkeren.

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeksters het subsidiaire beschermingsstatuut weigeren en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht. Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoekende partijen concluderen op basis van het voorgaande:

"In hoofde van verzoeksters bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissingen wordt aangehaald doen hieraan geen afbreuk."

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande:

"4/ In hoofde de betwiste beslissingen van het Commissariaat - Generaal te hervormen en verzoeksters:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komen voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissingen te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over hun statuut van vluchteling."

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"4 Upper Tribunal,(Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;

5 Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) - arrest and prosecutions 29 nov 2017;

6 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;

7 Open Doors World Watch List 2020;

8a-e Rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom) van april 2020 mbt Iran;

9a-t Annual report violations against Christians in Iran, januari 2020;

10a-b COI FOCUS 'Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom', dd 25/02/2021;

11a-b COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', dd 30/03/2020.

12a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;

13a-e CSW, Iran: General Briefing, May 2020;

14 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial;

15 Nederlands ambtsbericht Iran februari 2021."

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan slechts directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Bijgevolg kunnen verzoekende partijen zich te deze niet rechtstreeks en op dienstige wijze beroepen op de schending van voormelde bepaling.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Verzoekende partijen betichten verweerder in het verzoekschrift verder weliswaar van een eenzijdige houding, van vooringenomenheid en zelfs van kwade trouw, doch zij staven deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoekende partijen brengen immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekende partijen in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoekende partijen meermaals trachten te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming, in de bestreden beslissing op te nemen.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht voorts te worden vastgesteld dat verzoekende partijen de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht gesteld wordt dat in hunner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissingen met reden wordt aangegeven dat de vaststelling dat S., de zoon, respectievelijk broer van verzoekende partijen, in België is erkend als vluchteling niet kan volstaan om ook in hoofde van verzoekende partijen en *in casu* te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Er kan namelijk hoegenaamd niet worden aangenomen dat, louter op grond van het gegeven dat S. in België verblijft en alhier is erkend als vluchteling, ook in hoofde van verzoekende partijen een risico op ernstige problemen of vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin voorhanden is.

Dient, in zoverre uit de verklaringen van verzoekende partijen kan worden afgeleid dat S. zich zou hebben bekeerd tot het christendom, immers te worden vastgesteld dat uit het geheel van de voorliggende landeninformatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het loutere vertonen van familiale banden met één of meerdere bekeerde christenen en/of erkende vluchteling(en) en een loutere aanwezigheid op het Iraanse grondgebied op zich zouden (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een risico op ernstige problemen of vervolging. Dat zulks hiertoe niet volstaat, blijkt overigens eveneens duidelijk uit het gegeven dat verzoekende partijen ook nadat S. het land verliet nog jarenlang in Iran bleven wonen. Tevens blijkt dit duidelijk uit het gegeven dat ook heden nog verschillende van de naaste familieleden van verzoekende partijen in Iran vertoeven (administratief dossier eerste verzoekster, notities van het persoonlijk onderhoud, p.3).

Dat er ten aanzien van de zoon, respectievelijk broer van eerste en tweede verzoekster zou zijn besloten dat het geloofwaardig zou zijn dat hij is bekeerd, brengt *ipso facto* daarenboven geenszins met zich dat ook de bekering van verzoekende partijen, door toedoen van deze zoon, respectievelijk broer, geloofwaardig zou zijn of zou moeten worden geacht. Het is aan verzoekende partijen om aan de hand van hun eigen ervaringen en verklaringen en *in concreto* aannemelijk te maken dat zij daadwerkelijk zouden zijn bekeerd tot het christendom en dat zij daardoor problemen zouden hebben ondervonden of zouden riskeren te ondervinden bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Verzoekende partijen stellen dat zij hun land van herkomst hebben verlaten en niet kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zich zouden hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoekende partijen kan, als verzoeksters om internationale bescherming die beweren zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat zij kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen vooreerst met recht gemotiveerd:

“U en uw moeder konden jullie bekering naar het christendom en de daardoor veroorzaakte problemen immers niet aannemelijk maken. Eerst en vooral stelt het CGVS vast dat jullie vaag en weinig diepgaand praten over het proces met betrekking tot jullie bekering. Zo verklaart u dat u voor uw bekering nooit kalm was en dat u dankzij uw bekering vrede en kalmte gevonden heeft (CGVS, p. 10). U slaagt er echter niet in deze onrust in uw leven voor uw bekering te concretiseren. Wanneer gevraagd wordt wat u hiermee bedoelt vervalt u in algemeenheden als ‘islam is één en al rouw, huilen, oorlog en die maken dat je nooit vrolijk bent en je goed voelt’ (CGVS, p. 10). U verwijst naar de beperkingen en verplichtingen die u op school opgelegd kreeg en stelt dat u zich onder druk gezet voelde op school (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt waar die onrust vandaan kwam, antwoordt u dat het van de school komt en het beleid van de directie en hoe ze u onder druk zetten (CGVS, p. 12). Over uw eerste contact met het christendom vertelt u dat u eind 1396, begin 1397 (maart-april 2018) via uw broer S. (...) die sinds 2016 in België woont, in contact kwam met het christendom (CGVS, p. 11). Uw moeder, op wie u de boosheid en spanningen in verband met uw school afreageerde, verklaart tevens dat wegens uw moeilijk gedrag, zij aan uw broer S. (...) vroeg om met u te praten (CGVS K. (...), p. 13; CGVS, p.10). Uw broer begon met u te praten over het christendom en vertelde u dat u kalm en vriendelijk moest zijn, net zoals Jezus (CGVS, p. 11). Er dient opgemerkt te worden dat het nogal bevreemdend is dat u als aanleiding van uw eerste contact met het christendom vermeldt dat het door de onrust en spanningen kwam die u thuis uitte tegen uw moeder wegens uw school, het beleid van de directie en de hier aangekoppelde verplichtingen terwijl uit uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u afgestudeerd bent in 1394-1395 (2015-2016), wat zou betekenen dat u al bijna twee jaar niet meer naar school ging en u dus ook niet meer in contact kwam met uw school en hun islamitisch beleid en verplichtingen (CGVS, p. 12). Jullie verklaringen dat u moeilijk gedrag vertoonde wegens de puberteit en het Iraans schoolbeleid en uw moeder daardoor uw broer aansprak om met u te praten aangezien hij de frustratie bij uw moeder opmerkte, klopt niet met de tijdsperiode waarin de gesprekken met S. (...) over het christendom begonnen. Deze inconsistentie valt moeilijk met elkaar te rijmen. Geconfronteerd met deze inconsistentie antwoordt u dat u inderdaad afgestudeerd was, maar wel nog steeds in een islamitische samenleving woonde en de hoofddoek, islamitische rituelen en muharram nog steeds aanwezig waren (CGVS, p. 12). Het kan allerminst overtuigen dat u gewezen op de onmogelijkheid van uw reden om toenadering te zoeken tot het christendom deze reden een nieuwe invulling geeft. Indien u daadwerkelijk op een bepaald moment vanuit een aversie tot de islam en de u opgelegde leefregels in contact kwam

met het christendom kan er wel degelijk van u verwacht worden dat u eenduidige en gedetailleerde verklaringen aflegt over de redenen die u er toen toe aanzetten deze stap te nemen. Dat u hier niet toe in staat bent ondermijnt de oprechtheid van uw voorgehouden bekering.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Uit de verklaringen die zij *nota bene* zelf citeren in het voorliggende verzoekschrift blijkt genoegzaam dat tweede verzoekster initieel duidelijk aangaf dat de reden om zich af te keren van de islam besloten lag in het gegeven dat zij door de school constant onder druk werd gezet om elke maand een paar dagen te huilen, te rouwen en verdrietig te zijn, dat zij er niet vrolijk mocht zijn en dat zij er aangesproken werd op haar kledij. Zij voegde zelfs toe: *“school was de enige reden”*. Ook in haar verdere verklaringen verwees zij naar de boosheid die zij had wanneer zij thuiskwam na school en gaf zij aan dat haar moeder daarom met haar broer sprak. Wanneer zij nadien, gelet op haar verklaringen omtrent de aanvang van haar gesprekken met haar broer en het gegeven dat zij toen reeds lang afgestudeerd was, geconfronteerd werd met de inconsistentie in haar verklaringen, gaf tweede verzoekster haar reden om zich af te keren van de islam echter een nieuwe invulling en verwees zij plots naar het islamitische karakter van de samenleving in Iran in het algemeen zoals de hoofddoek, de rituelen die op straat plaatsvonden en de moharram. Dit doet weldegelijk en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde bekering.

De geloofwaardigheid van de vermeende bekering van tweede verzoekster wordt nog verder ondermijnd door de volgende, pertinente en terechte motieven, zoals opgenomen in de bestreden beslissingen:

“Aangezien u voor uw reden voor uw afwenden van de islam erop wijst op het rouwen en de verplichtingen binnen dit geloof wordt er aan u gevraagd of er moslims bestaan die blij en vrolijk zijn. U beantwoordt deze vraag met ‘nee’ (CGVS, p. 12). Dit is weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat u, die in een islamitische maatschappij opgroeide en leefde onder moslims en wier vader, grootouders, vrienden en kennissen moslims zijn, de islam enkel met geweld en ongelukkig zijn associeert.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Uit de verklaringen die zij zelf weergeven in het voorliggende verzoekschrift, blijkt duidelijk dat tweede verzoekster aangaf dat er volgens haar binnen de islam enkel plaats is voor rouwen en verplichtingen, dat deze religie geen ruimte laat voor vrolijkheid, blijheid en goede dingen en dat er naar haar mening geen enkele moslim bestaat die blij en vrolijk is. Dergelijke uitspraken getuigen van een totaal gebrek aan inzicht en nuancering, kunnen bezwaarlijk doorleefd worden geacht en zijn niet ernstig.

Eveneens wordt omtrent de zelfverklearde bekering van tweede verzoekster in de bestreden beslissingen op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Voorts wordt u gevraagd of het christendom dan verplichtingen kent, en daarop antwoordt u wederom ‘nee’ (CGVS, p. 13). Wanneer het u nogmaals wordt gevraagd antwoordt u dat er wel dingen zijn die u moet volgen, maar dat u niet verplicht bent en altijd een keuze hebt (CGVS, p. 13). Nochtans is het christendom net zoals de islam een religie die bepaalde leefregels oplegt aan haar gelovigen. Gezien u verklaart tweeënhalve jaar geleden bekeerd te zijn (CGVS, p. 3, 6) en de regels binnen de islam voor u de oorzaak zijn van het feit dat er geen vreugde of geluk mogelijk is in de islam (CGVS, p. 12-13), zou van u een diepgaandere kennis verwacht mogen worden op dit punt. Wanneer er u gevraagd wordt naar uw motivatie tot bekering dan haalt u opnieuw de rust aan die u vond (CGVS, p. 14). U gevraagd hoe u die rust vond, vertelt u dat u nadat u in hem geloofde rust vond en u wist dat dit de juiste weg was (CGVS, p. 14,15). Dit alles is zeer oppervlakkig en bijgevolg weinig ernstig. Dergelijke antwoorden getuigen evenmin van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom. Een bekering tot een nieuw geloof is een ingrijpend proces waaraan de nodige reflectie aan vooraf gaat. De oprechtheid van uw bekering komt hierdoor bijkomend in het gedrang.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Andermaal blijken de gedane vaststellingen namelijk duidelijk uit en vinden deze de nodige steun in de verklaringen die zij zelf aanhalen in het verzoekschrift. Vooreerst is het in dit kader bijzonder bevreemdend dat tweede verzoekster, gevraagd waarom zij na haar keuze om geen moslim meer te zijn opnieuw koos voor een religie, stelde te denken dat het christendom geen religie is. Erop gewezen dat dit wel zo is, gaf zij aan dat zij hierin toch rust kon vinden. Vervolgens beweerde zij, dit geheel ten onrechte, dat het christendom geen enkele verplichting kende. Gevraagd of zij dan geen enkele regel hoefde te volgen, gaf zij nadien aan: *“Jawel, er zijn wel dingen die ik moet volgen. Maar ik word niet verplicht, ik heb altijd een keuze”*. Tevens gaf zij aan: *“Ik kan kiezen dat ik in de zegen van God blijven of niet”*. Uit de voormelde verklaringen blijkt niet enkel duidelijk dat tweede verzoekster van mening is dat het christendom geen verplichtingen kent doch blijkt tevens en kennelijk dat zij haar keuze voor deze religie bijzonder lichtvaardig zou hebben opgevat en deze in wezen zag als iets volledig vrijblijvends. Zulks getuigt geenszins van een oprechte interesse in, betrokkenheid bij en engagement voor haar beweerde nieuwe geloof en van enige wil om de regels die dit geloof weldegelijk kent te volgen of te

respecteren. Tekenend in dit kader zijn eveneens haar verklaringen in het voorliggende verzoekschrift dat het voor haar niet aanvoelt alsof zij de regels van het christendom dient te volgen, dat deze regels voor haar niet aanvoelen als regels en dat het niet naleven van de regels van het christendom geen gevolgen zou hebben.

Ook eerste verzoekster maakt haar voorgehouden bekering tot het christendom niet aannemelijk. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Ook uw moeder N. (...) blijft oppervlakkig over het proces tot bekering. Zo haalt ze aan dat de voornaamste reden dat de islam niet voldeed komt omdat ze nooit de kans gekregen heeft te kiezen voor de religie. Ze beschrijft het als een gedwongen huwelijk waarbij haar niet gevraagd werd of ze wel wou geloven in deze God en wel wou praktiseren (CGVS K. (...), p. 8). Nochtans blijkt uit haar verklaringen dat ze is opgegroeid in een familie die haar nergens toe verplichtte en die zelf ook kiest om niet te praktiseren (CGVS K. (...), p. 8). Uw moeder haalt zelf aan dat ze de vrijheid kreeg om te kiezen of ze wou praktiseren of niet (CGVS K. (...), p. 8). Dit zorgt ervoor dat de vergelijking tussen een gedwongen huwelijk en de islam ook helemaal niet klopt, aangezien ze wel de keuze had om te praktiseren of niet. Nadat ze hier mee geconfronteerd wordt, geeft ze aan dat ze buitenhuis wel verplicht werd om de islamitische regels te volgen. Zo moest ze op het werk verplicht bidden en meedoen aan de ramadan (CGVS K. (...), p. 8-9). Dit antwoord is onverenigbaar met haar latere verklaringen dat ze op het werk de Bijbel kon lezen en luisteren naar psalmen aangezien ze met personen met een verstandelijke handicap werkte en zij het niet zouden doorhebben. Daarnaast werkte uw moeder in een ploegendienst en haalt ze aan dat er weinig risico was (CGVS K. (...), p. 20). Dit strookt niet met haar eerdere verklaringen waar ze vertelt dat ze op het werk verplicht moest deelnemen aan alle islamitische rituelen. Dat ze veranderlijke verklaringen aflegt over haar motivatie om tot het christendom toe te treden schaadt het geloof in het voorgestelde bekeringsproces.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zij vergenoegen zich er immers toe een aantal van de eerder afgelegde, voormelde verklaringen van eerste verzoekster te herhalen. Hiermee doen zij op generlei wijze, inzake en op basis van deze verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat uit het geheel van eerste verzoeksters verklaringen, zoals onder meer geciteerd in het verzoekschrift, genoegzaam blijkt dat zij niet bij machte bleek om op een spontane, doorleefde, duidelijk en gedetailleerde wijze uiteen te zetten wat haar ertoe zou hebben aangezet zich af te wenden van de islam en zich te bekeren tot het christendom.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Daarnaast moet er ook opgemerkt worden dat het wel bevreemdend is dat uw broer S. (...) nooit eerder over het christendom gepraat heeft met u, noch met uw moeder N. (...). Zo vernam uw moeder pas dat S. (...) bekeerd was nadat hij het land reeds was ontvlucht (CGVS K. (...), p. 4). Uw moeder merkte wel een verandering bij haar zoon op en vermoedde al dat er iets aan de hand was en dat hij zich bekeerd had, maar het werd nooit besproken (CGVS K. (...), p. 4, 10). Het is het wel opmerkelijk dat het onderwerp christendom en S. (...) zijn bekering nooit aan bod is gekomen. Nochtans komen jullie niet uit een religieuze familie en merkte u ook op dat hij veranderd was en vriendelijker was (CGVS, p. 5). Ook geeft u tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat jullie pas terug contact hadden een jaar of anderhalf jaar nadat hij Iran verliet. U heeft geen idee van de reden waarom er geen contact was, al oppert u dat hij zie dat hij een tijdje geen gsm had (CGVS, p. 4). Dan is het toch wel merkwaardig dat jullie plots wekelijks of tweewekelijks beginnen bellen en hij na twee jaar over het christendom begint te praten en plots begint te prediken.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Voor de vaststelling dat het opmerkelijk is dat het onderwerp christendom en de bekering van S. nooit aan bod zou zijn gekomen vooraleer S. het land verliet, bieden zij niet de minste uitleg of verklaring. Ook de motieven inzake hun gebrek aan contact met S. en de reden(en) daarvoor laten verzoekende partijen in wezen onverlet. Door eenvoudigweg te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen dienaangaande, ontcrachten verzoekende partijen deze motieven namelijk op generlei wijze.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze aangegeven:

“Bovendien wordt de geloofwaardig van uw bekering nog verder op de helling gezet door het feit dat u over geen enkele informatie beschikt over hoe uw broer bekeerd is, wanneer hij bekeerd is, wat zijn motivatie was om zich te bekeren, het bekeringsproces en wat er eigenlijk precies er heeft voor gezorgd dat hij het land heeft moeten verlaten (CGVS, p. 5). Zelfs nu u reeds twee jaar in België verblijft en contact heeft met uw broer weet u tot op vandaag nog steeds niets over het bekeringsproces van uw broer en de reden waarom hij is moeten vluchten (CGVS, p. 5). Uw verklaring dat beslissen te bekeren iets is dat bij jou vanbinnen moet gebeuren en jullie soms wel praten over het christendom overtuigt

allerminst (CGVS, p. 5). Aangezien uw broer u bij uw bekering begeleidde kan er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u geïnteresseerd bent in hoe uw broer dit proces beleefde. In het licht van deze verklaringen is het zeer bevreemdend dat u geen enkele informatie kan verschaffen over de omstandigheden waarin S. (...) zich tot het christendom bekeerde.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Integendeel bevestigen zij uitdrukkelijk dat tweede verzoekster, hoewel zij al enig idee had over de reden waarom S. zou zijn gevlucht, niet op de hoogte was van (de redenen achter) diens bekering. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat dit, gelet op hun nauwe familiale band, gelet op de cruciale rol die S. zou hebben gespeeld in haar eigen bekeringsproces en het bekeringsproces van eerste verzoekster, gelet op de vele gesprekken die zij in dit kader samen zouden hebben gehad, gezien zij elkaar weervonden in België en gelet op het gegeven dat verzoekende partijen net als S. een verzoek om internationale bescherming indienden na hun land te hebben verlaten, zo hun verklaringen strookten met de werkelijkheid, totaal onaannemelijk is. Dat tweede verzoekster klaarblijkelijk heeft nagelaten zich te informeren over en bijgevolg een kennelijk gebrek aan interesse vertoonde in de wijze en het moment waarop haar broer bekeerd zou zijn, wat diens motivatie om zich te bekeren was, hoe diens bekeringsproces verliep en wat er precies voor zorgde dat hij hun gemeenschappelijke land van herkomst diende te verlaten, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen, situatie en vrees van verzoekende partijen en doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hen aangevoerde bekering.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen met reden gemotiveerd:

“Ook over E. (...), de dienaar van de huiskerk hebben u, noch uw moeder informatie (CGVS K. (...), p. 15). Zo weet u wel dat E. (...) een vriend van uw broer is en dat uw broer over u gepraat had met hem en u hem mocht contacteren om zo toegang te krijgen tot de huiskerk (CGVS, p. 18). Maar verder weten uw moeder en u niet hoe S. (...) E. (...) kent, en of ze elkaar ook persoonlijk kennen (CGVS, p. 18; CGVS K. (...), p. 15). Het feit dat u dergelijke informatie niet spontaan zelf heeft proberen te achterhalen alvorens u het risico nam om een huiskerk te bezoeken is op zijn minst merkwaardig te noemen. Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door het feit dat u ook in België niks aan uw broer heeft gevraagd betreffende E. (...) en hoe ze elkaar kennen (CGVS, p. 19). Ook uw moeder heeft in België niks gevraagd over E. (...) en waar hij E. (...) van kent (CGVS K. (...), p. 19). Dat jullie in België nog nooit gevraagd hebben aan S. (...) waar hij E. (...), de dienaar van uw huiskerk, van kent en of hij weet wat er met hem gebeurd is na de inval, en dat S. (...) zelf niks vertelt over E. (...), doet jullie geloofwaardigheid niet ten goede komen. Uw moeder vergoelijkt dit door uit te leggen dat S. (...) niet de gewoonte heeft om persoonlijke dingen van anderen mee te delen, maar dit volstaat uiteraard niet als afdoende reden (CGVS K. (...), p. 19). Tenslotte stuurde hij zijn kleine zusje naar een voor jullie onbekende man om deel te nemen aan een huiskerkviering wat een gevaarlijke praktijk is in Iran, dan mag er toch verwacht worden dat S. (...) enige informatie geeft. Ook het feit dat u dergelijke informatie niet spontaan zelf heeft proberen te achterhalen alvorens u en uw moeder het risico namen om u helemaal alleen een huiskerkbijeenkomst te laten bijwonen is op zijn minst merkwaardig te noemen. Zeker aangezien uw moeder wist dat haar zoon S. (...) het land heeft moeten ontvluchten wegens problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van zijn bekering naar het christendom. Wanneer uw moeder met deze merkwaardigheid geconfronteerd wordt, weet ze ook niet wat zeggen (CGVS K. (...), p. 19), wat de geloofwaardigheid van jullie bekeringsproces niet ten goede komt.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ook indien het hun zoon, respectievelijk broer was die hen doorverwees naar E. en net omdat zij zich via deze weg aldus eenvoudigweg hierover hadden kunnen informeren, mocht worden verwacht dat verzoekende partijen zich, gelet op de verregaande en ernstige gevolgen die een bezoek aan een huiskerk zoals zij zelf aanvoeren in het verzoekschrift met zich kon brengen, toch enigszins zouden hebben geïnformeerd omtrent deze persoon en diens band met S. Dat zij dit in het geheel niet zouden hebben gedaan, mist iedere geloofwaardigheid. Eveneens mocht worden verwacht dat verzoekende partijen zich over het voorgaande en over het verdere lot van E. na de beweerde inval in hun huiskerk zouden hebben geïnformeerd en dat zij inzake deze cruciale gegevens de nodige interesse zouden hebben betoond nadat zij hun land van herkomst ten gevolge van deze inval zouden hebben dienen te verlaten. Minstens kon worden verwacht dat zij zulks zouden hebben gedaan met het oogmerk op het door hen ingediende verzoek om internationale bescherming en teneinde dit verzoek te kunnen stofferen met de nodige en relevante achtergrondinformatie. Dat zij zulks desondanks klaarblijkelijk niet deden, getuigt van een apert en verregaand gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen, situatie en vrees en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hen ten berde gebrachte asielmotieven. Waar verzoekende partijen achteraf nog bijkomende toelichting verstrekken omtrent de band tussen S. en E. en de wijze waarop en periode waarin zij elkaar leerden kennen, dient verder te worden opgemerkt dat

zij hiermee hoegenaamd geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij zulks voorheen en voorafgaand aan hun persoonlijk onderhoud bij het CGVS klaarblijkelijk niet de moeite vonden.

Tevens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Ook over het moment van uw bekering blijft u uiterst vaag. Zo verklaart u op 10.04.1397 (01.07.2018) bekeerd te zijn omdat u op dat moment voelde dat Jezus uw hart heeft gestreeld. Echter verklaart u zelf dat u op dat moment maar een klein beetje kennis had (CGVS, p. 17). Deze kennis kwam van wat S. (...) over het christendom vertelde, van de preken op in het internet en van het evangelie van Mattheüs (CGVS, p. 17). Zo is het vooreerst erg merkwaardig dat u, vooraleer u de eerste keer een huiskerk bezoekt, zelf aangeeft dat u nauwelijks enige kennis heeft opgedaan over het christendom. Dat u enerzijds het enorme risico neemt om meerdere keren een huiskerk te bezoeken maar u anderzijds de tijd niet neemt om eerst meer te weten te komen over de religie waarvoor u dergelijke risico’s wenst te nemen, mist elke zin voor realiteit. Zeker aangezien u op de hoogte was dat uw broer het land heeft moeten verlaten omwille van zijn bekering. Niet alleen is het uiterst vreemd dat u zich ondanks uw povere kennis van het christendom niet eerst meer verdiepte alvorens u naar een huiskerk te begeven, ook is het weinig plausibel dat u zich bekeerde hoewel u nog maar een fractie van de geloofsleer tot u genomen had. Er kan immers aangenomen worden dat u alvorens een nieuw geloof aan te nemen eerst een deugdelijke kennis ontwikkeld over uw geloof. Dat u naliet dit te doen haalt verder het geloof in uw daadwerkelijke bekering tot het christendom onderuit. Uw moeder geeft ook zelf aan over heel weinig kennis te beschikken alvorens ze naar de huiskerk ging en zij mee wou naar de huiskerk om meer info te verkrijgen. Het was ook dankzij de huiskerk dat ze meer en sneller wou leren over het christendom (CGVS K. (...), p. 16). Nochtans verklaart ze dat ze voornamelijk meeding naar de huiskerk op uw verzoek (CGVS K. (...), p. 15). Ook u haalt aan dat uw moeder meer tijd nodig had, zij het druk had en u haar overtuigde om mee te gaan naar de huiskerk (CGVS, p. 18). Dit lijkt een plausibele uitleg, echter is het dan wel vreemd dat uw moeder slechts een maand later haar bekeringsproces dan plots als voltooid beschouwt. Verder vertelt u ook over de christelijke liedjes van Pastoor H. (...), maar kan u geen enkele titel van zijn liedjes opnoemen (CGVS, p. 14). Er moet ook aangehaald worden dat het nochtans wegens een preek van pastoor H. (...) was dat u besloot zich te bekeren op die specifieke dag (CGVS, p. 15). Ook deze vaststelling ondermijnt het geloofwaardige karakter van uw bekering.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden. Dat verzoekende partijen er, in weerwil van de ernstige en verregaande risico’s verbonden aan dergelijke bezoeken, beide voor zouden hebben geopteerd om een huiskerk te frequenteren, en dit ondanks dat zij nog slechts een beperkte kennis hadden over en weinig voeling hadden met het christendom, is niet aannemelijk. Eveneens is het ongeloofwaardig dat zij beide de ingrijpende beslissing zouden hebben genomen zich tot het christendom te bekeren alvorens zich terdege in deze religie te verdiepen. Verder mocht van tweede verzoekster worden verwacht dat zij meer zou kunnen vertellen over de christelijke liedjes van pastoor H. waarover zij verhaalde.

Bovendien wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Verder kunnen ook de verklaringen van u en uw moeder over elkaars bekering niet overtuigen. Nochtans vertellen u en uw moeder hoe jullie jullie bekering samen hebben beleefd. Zo spraken jullie beiden met S. (...) en luisterden jullie samen naar preken en christelijke liedjes (CGVS, p. 16). Na een tijdje ging uw moeder ook mee naar de huiskerk (CGVS, p. 18). Toch slaagde u er niet in veel details te geven over de bekering van uw moeder N. (...).

Zo weet u niet wanneer uw moeder begon te praten met S. (...) (CGVS, p. 16), weet u niet wat haar motivatie is om zich te bekeren (CGVS, p. 16) en weet u niet waarom uw moeder 17.05.1397 (08.08.2018) als de dag van haar bekering beschouwd, enkel vermoedt u dat ze die dag naar een preek luisterde want uw moeder vertelde u dat ze Jezus aanvaard heeft en dat ze blij is om het goede gevoel dat ze voor zo’n geloof gekozen hebben (CGVS, p. 17), wat op zijn minst een vage uitleg is. Geconfronteerd met deze vragen antwoordt u dat u van mening bent dat het iets innerlijks is dat iedereen vanbinnen moet voelen (CGVS, p. 16). Nochtans vermeldde uw moeder bij de DVZ dat u haar overtuigd heeft om zich te bekeren (CGVS vragenlijst N. K. (...), vraag 5) en verklaren jullie beiden dat jullie het geloof samen beleefden. Ook uw moeder moet toegeven dat ze niet weet wat u en S. (...) met elkaar bespraken (CGVS K. (...), p. 13). Sterker nog, uw moeder weet zelfs niet wanneer u en S. (...) zijn beginnen praten over het christendom (CGVS K. (...), p. 14). Bovendien weet uw moeder ook niet waarom u 10.04.1397 (01.07.2018) beschouwt als de dag van uw bekering. Uw moeder wist niet wat ze zich moest voorstellen toen u vertelde dat Jezus uw hart had gestreeld en u een onbeschrijfelijk gevoel kreeg (CGVS K. (...), p. 18). Hoewel uw moeder uw woorden niet begreep verklaart ze dat ze op dat moment niet vroeg om verduidelijking aangezien ze daar geen ervaring mee had en het toch niet zou kunnen begrijpen (CGVS K. (...), p. 14-15). Dit is toch een opmerkelijke uitspraak aangezien uw moeder

zelf al een aantal maanden bezig was met het christendom te verkennen en slechts een maand na uw bekering zich ook bekeerde tot het christendom en ze ook voelde hoe haar hart gestreeld werd en het proces voltooid was door middel van het programma van Bill Graham (CGVS K. (...), p. 15). Hierbij aansluitend moet ook opgemerkt worden dat uw moeder het programma van Bill Graham twee keer op een ander moment situeert tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo situeert ze eerst het programma als reden van haar bekering en het moment waar haar ogen helemaal opengingen (CGVS K. (...), p. 15). Wat later situeert ze datzelfde programma van Bill Graham waarbij ze het inzicht haar overviel als het moment waar ze het laatste duwtje in de rug kreeg om toch mee te gaan naar de huiskerkbijeenkomsten (CGVS K. (...), p. 16), wat ze situeert voor haar bekering. Bovenstaande vaststellingen doen het geloof in jullie bekering verder afbrokkelen.”

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. De verklaringen van eerste verzoekster inzake het programma van Bill Graham zijn weldegelijk duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Dat zij dit programma de ene keer omschreef als laatste duwtje in de rug om een huiskerk te bezoeken, hetzij een maand voor haar bekering, en de andere keer omschreef als de onmiddellijke reden voor haar bekering en als moment waarop haar ogen helemaal opengingen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de bekering van eerste verzoekster. Verder trachten verzoekende partijen de gedane vaststellingen inzake hun onwetendheid omtrent elkaars bekering geheel ten onrechte te vergoelijken en te minimaliseren. Dat een bekering een persoonlijk en gradueel proces is, kan namelijk hoegenaamd niet verklaren waarom zij dermate onwetend bleken over elkaars bewering. Gezien zij beide zouden zijn bekeerd door toedoen en onder de invloed van S., gezien tweede verzoekster daarbij bovendien een bijzonder belangrijke rol zou hebben gespeeld in de bekering van eerste verzoekster en eerste verzoekster tot deze bekering zou hebben overtuigd, gezien zij hun bekeringsproces gezamenlijk doormaakten en gezien zij samen dezelfde huiskerk zouden hebben gefrequenteerd, mocht weldegelijk worden verwacht dat zij (veel) beter op de hoogte zouden zijn van de details van elkaars bekering. Dit geldt nog des te meer nu, gezien zij op deze basis beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beroepen op dezelfde asielmotieven, redelijkerwijze van verzoekende partijen mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas zoals hun beider bekering. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij deze bekering, hun asielmotieven en hun gezamenlijke relaas en wedervaren op een spontane, doorleefde, gedetailleerde, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Tot slot moet ook de inconsistentie opgemerkt worden waar uw moeder aanhaalt dat de autoriteiten zowel op haar werk als op u werk zijn langsgekomen (CGVS K. (...), p. 20). Dit strookt niet met de eerdere verklaringen van op de DVZ (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer er nogmaals gevraagd wordt of ze ook naar uw moeders werk zijn langs geweest, antwoordt ze volmondig ‘nee’ en zegt ze dat dit wel een misverstand moet zijn (CGVS K. (...), p. 21).”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. De voormelde verklaringen van eerste verzoekster zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd, zodat het vermeende misverstand, zoals reeds aangehaald bij het CGVS, niet kan worden aangenomen. Daarenboven kan in dit kader worden opgemerkt dat de versie van de verklaringen van eerste verzoekster waarin verzoekende partijen heden volharden geloofwaardigheid ontbeert. Dat de Iraanse autoriteiten wel zouden zijn binnengevallen en hen wel zouden zijn komen zoeken zowel op het werk van tweede verzoekster als in hun eigen woning doch zouden hebben nagelaten om binnen te vallen en hen te gaan zoeken op het werk van eerste verzoekster is namelijk niet aannemelijk.

De voormelde vaststellingen zijn, in tegenstelling met wat verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen, ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de vermeende bekering tot het christendom en huiskerkbezoeken van verzoekende partijen in Iran, aan de concrete, hieruit voortgevloeide problemen en aan de hieraan door hen verbonden vrees voor vervolging.

Het verwijt dat verzoekende partijen nog bijkomend hadden moeten worden gehoord en/of ondervraagd over hun vermeende bekering, huiskerkbezoeken en religie, kan aldus niet worden gevolgd en is niet dienstig. Dit geldt nog des te meer nu verzoekende partijen niet aangeven wat zij daarbij concreet en

specifiek hadden kunnen of willen toevoegen, nu zij niet aantonen dat of op welke wijze zulks van invloed had kunnen zijn op de beoordeling van hun dossier en de bestreden beslissingen en nu zij in dit kader, hoewel zij daartoe de mogelijkheid hadden, geen bijkomende informatie verstrekken in het voorliggende verzoekschrift.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen eveneens terecht gesteld:

“Dat aan jullie geloofsactiviteiten en jullie problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht ondermijnt bovendien ook volledig het geloof in jullie oprecht religieus engagement na aankomst in België, ter staving waarvan jullie foto’s, twee doopcertificaten en twee attesten van de Iraanse kerk in Brussel voorleggen. Gezien dit kerkbezoek een voortzetting is van jullie ongeloofwaardige bekering in Iran moet er besloten worden dat jullie omwille van opportunistische redenen en niet vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn in een kerk. Dat jullie regelmatig naar de kerk gaan en er gedoopt zijn toont op zich immers de oprechtheid van jullie bekering niet aan, noch kan er aangenomen worden dat jullie louter omwille van jullie kerkgang in België als bekeerlingen zullen beschouwd worden bij terugkeer naar Iran.

Volledigheidshalve moet er over jullie activiteiten op de sociale media waarop jullie christelijk georiënteerde berichten posten opgemerkt worden dat dit geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van jullie geloofsbelijdenis. Tot slot dient, betreffende jullie kerkgang in België en jullie sociale media gebruik, benadrukt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoekende partijen blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegden omtrent hun beweerde bekering en de hieruit voortgesprongen problemen, hun religieuze activiteiten in België en op de sociale media klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Het volstrekt ongeloofwaardige karakter van het relaas van verzoekende partijen inzake hun bekering en problemen, volstaat te dezen om te besluiten dat de religieuze activiteiten in Europa en op de sociale media van verzoekende partijen een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Dat verzoekende partijen hierover nader hadden moeten worden ondervraagd, kan aldus niet worden gevolgd. Dit geldt nog des te meer nu zij in het geheel niet preciseren wat zij daarbij *in concreto* en specifiek hadden kunnen of willen toevoegen, nu zij niet aantonen dat of op welke wijze zulks van invloed had kunnen zijn op de beoordeling van hun dossier en de bestreden beslissingen en nu zij in dit kader, hoewel zij daartoe de mogelijkheid hadden, geen verdere informatie verstrekken in het voorliggende verzoekschrift. Door eenvoudigweg te wijzen op de reeds eerder en ter staving van hun religieuze activiteiten in België neergelegde documenten, documenten waarmee in de voormelde motivering bovendien reeds terdege rekening werd gehouden, ontkrachten verzoekende partijen de voormelde conclusie verder op generlei wijze. Aan dergelijke stukken kan hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden toegekend, met name om een intrinsiek geloofwaardig relaas en geloofwaardige bekering kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om te besluiten tot een geloofwaardig relaas en geloofwaardige vrees en bekering. De neergelegde stukken vormen hoogstens een bewijs van het religieuze engagement en de aanwezigheid bij religieuze activiteiten van verzoekende partijen in België. Zij kunnen echter geenszins uitsluitel bieden over de vraag of en vermogen derhalve niet aan te tonen dat deze aanwezigheid en dit engagement zijn ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement. Dat dit in hoofde van verzoekende partijen het geval zou zijn, kan *in casu* en gelet op de hoger gedane vaststellingen in het geheel niet worden aangenomen.

De informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen en waaruit zij citeren, ligt verder geheel in dezelfde lijn als en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Zij schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die

nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden, zoals verzoekende partijen overigens eveneens zelf expliciet aangeven en bevestigen in het verzoekschrift, doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben, die reeds gekend staan en die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in hunner hoofde in het geheel niet aantonen of aannemelijk maken. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat zij zouden zijn bekeerd tot het christendom, zij reiken niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van hun activiteiten in België en op de sociale media en zij maken, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van hun autoriteiten en/of hun omgeving zouden staan. Verder weerleggen verzoekende partijen de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van hun activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze mag worden verwacht dat, voorafgaand aan een terugkeer, de betreffende berichten op deze sociale media worden verwijderd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door hun omgeving en/of hun autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat zij ingevolge hiervan vervolging zouden riskeren.

Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekende partijen. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoekende partijen kunnen met hun verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk voorts in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook de verwijzing door verzoekende partijen naar een aantal Europese arresten en zaken te dezen niet dienstig. Verzoekende partijen tonen in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat zij zich in een vergelijkbare situatie zouden bevinden als de betrokken personen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen, gezien gelet op het voorgaande niet het minste geloof kan worden gehecht aan hun vermeende bekering, problemen en vrees, evenmin de omstandigheden waarin en redenen waarom zij hun land van herkomst verlieten aannemelijk maken. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen hun land op de door hen omschreven, illegale wijze zouden hebben verlaten. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoekende partijen naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die zij in dit kader citeren hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in hunner hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

De benevens de reeds hoger besproken stukken door verzoekende partijen neergelegde documenten, opgenomen in de mappen 'documenten' in de administratieve dossiers, kunnen omwille van de in de

bestreden beslissingen opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. De bewering als zou er in de bestreden beslissingen niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissingen heeft besloten tot de weigeringen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigeringen van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere motieven dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hunner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Gezien verzoekende partijen zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroepen dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, door hen ook niet dienstig aangevoerd.

3.10. Verzoekende partijen tonen voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel evenmin op dienstige wijze aangevoerd.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT